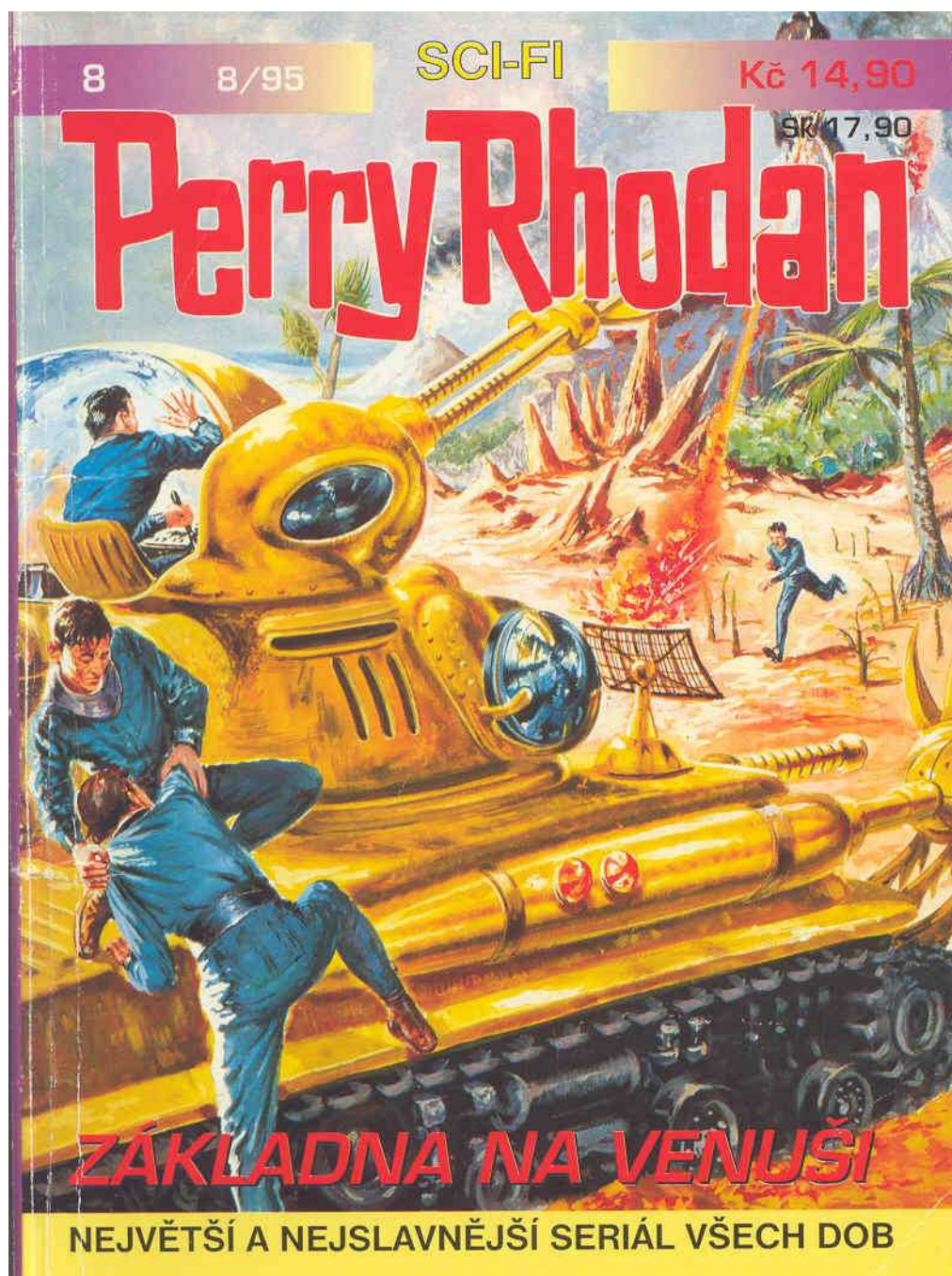




KURT MAHR

Základna na Venuši

Knihovnička Perry Rhodan 8

Přeložil Jaroslav Kutak

Takový ruch poušť nezažila od dob před sedmi sty lety, kdy se po ní proháněly Čingischánovy hordy. Mezi spoustou techniků a specialistů, čile pracujících pod energetickým zvonem, se arko-nidští roboti úplně ztratili. Zatím sice ještě vykonávali většinu odborné práce, ale příliv lidských pracovních sil rostl. Bylo jen otázkou času, kdy budou rozhodující podíl prací provádět pozemšťané.

Země potřebovala čas. Náskok, kterého docílily cizí bytosti, nešlo dohnat přes noc.

Možná za dva, za tři roky!

Pokud nám nechají tolik času, nemuseli bychom se pak už nikoho bát, říkal si Rhodan.

Poslední dny rozvažoval, se kterým z problémů by se měl vypořádat nejdříve. Někdy pak chápal Crestovo překvapení nad horečně vvvíjenou aktivitou. Crestovi Arkonidé už dávno nebyli schopni toho udělat v tak krátkém čase tolik. Ale Rhodanovi lidé to dokázali. Během krátkého rozmezí vnutili

Zemi svoji vůli. Dali velmocem jednoznačně na srozuměnou, že bez nich - bez Třetí mocnosti - se na Zemi ani v jejím okolí už nemůže nikdo cítit bezpečně.

Tohle dobrodružství zatím netrvalo nijak dlouho, a přesto bylo hned po biblické potopě tím největším, co lidstvo prožilo.

„Už bysme neměli váhat, šéfe!“ naléhal Bull a napjal svaly. „Potřebujeme další základnu víc než cokoliv jiného!“

Rhodan ho uklidnil gestem ruky. „Hlavně nic neuspěchat, Bully. Startujeme za dvě hodiny.“

„Dobrá,“ řekl Bull. „Jakej je plán?“

„Přistaneme na Měsíci. Posbíráme v srdci starého křižníku pokud možno všechno, co můžeme potřebovat. Z Měsíce pak poletíme rovnou na Venuši. Máš pravdu, potřebujeme tu novou základnu víc než cokoliv jiného.“

Crest a Thora, bývalý šéf výzkumu a bývalá velitelka expedičního křižníku, který pozemské bojové rakety zničily na Měsíci, s Rhodanovým cílem souhlasili, i když jím nebyli nadšeni tolik, jako pozemšťané. Jim šlo hlavně o to, aby se nově budovaná technologie co nejdříve dostala do stadia, kdy bude schopna postavit obdobný křižník jako, byl ten na Měsíci.

Crest žertem říkával: „Museli jsme ztroskotat v nejdlehlším koutě Galaxie, abychom zjistili, jak špatně na tom naše říše je. Jsme vám vděční za záchranu. Navíc jsme si pro svou další existenci nemohli najít lepšího společníka než vás.“

K tomuhle konstatování se Thora zatím ještě nedokázala řádně připojit. Její vnitřní boj nebyl stále ještě rozhodnut. Pořád ještě měla lidstvo za podřadnou civilizaci a odmítala ji přijmout jako sobě rovnou. Už ale nebylo jasné, zda to platí i na Perryho Rho-dana.

Arkonidský člun Good Hope odstartoval se setměním. Počítač snadno vybral nejlepší kurz k Měsíci a nastavil automatického pilota tak, že živému pilotovi stačilo jen stisknout patřičný knoflík.

Good Hope odstartovala s maximálním možným zrychlením. Přetížení uvnitř lodi bylo neutralizováno, takže je nikdo nepocítil. Na Měsíci byli do pěti minut.

Rhodan tu byl od katastrofy už několikrát, aby vyhledal použitelné zbytky. Nikdy nenarazil na žádné záhady. Měsíc byl nadále mrtvou pustinou.

Proto byl značně překvapen, když zaměřovač začal pískat a Bull hlásil: „Neznámý objekt na povrchu Měsíce. Nezaznamenávám žádný pohyb!“

Rhodan hledal na obrazovce zmíněný objekt a nakonec spatřil jen jakousi malou třpytící se skvrnu. Spojil se s dr. Manolim.

„Ano, šéfe?“

„Něco jsme zaměřili, Manoli,“ vysvětloval Rhodan. „Zavolejte to a zjistěte, jestli to odpovídá. Bull vám udá souřadnice.“

„V pořádku, šéfe.“

„Bully, převeźmi hovor!“

„Rozkaz.“

Zatímco se Good Hope vznášela nad troskami a mířila si to ke zjištěnému objektu, Bull mumlal stále se měnící souřadnice do te-lekomu. Dr. Manoli pracoval s vějířovým zaměřovačem.

Po chvíli hlásil: „Nedostávám odpověď, pane!“

Rhodan zavolal Bullymu: „Zůstaňte ve spojení, půjdu níž!“

Good Hope opsala smyčku a začala klesat.

Rhodan pochyboval, že to bude nějaká stopa po Imech. Říkal si, žejmové byli mazaní na to, aby tu nechali něco tak nápadného.

Že by past?

Rhodan se otočil na Thoru: „Převzala byste zbraňovou centrálu, prosím?“

Thora se zatvářila znuděně, ale přikývla, vstala z lůžka a přešla k ovládacímu panelu palubních zbraní Good Hope. Rhodan si to s lodí namířil dolů ke třpytícímu se objektu.

„Bully, co je to?“

Bully zaměřil teleskop.

„Panebože,“ zaúpěl. „To je pozemská raketa, stejná, jako byla Stardust!“

Několik hodin předtím se odehrálo následující: Loď Greyhound třídy Stardust, představující poslední pokus za-

padních mocností přisvojit si energii a vědomosti Třetí mocnosti, nepozorovaně dorazila až k Měsíci a přistála podle plánů kousek od trosk mimozemského křižníku. Západní velitelé doufali, že v nich

najdou zázraky arkonidské techniky.

Piloty lodi byli nadporučík Michael Freyt a poručík Conrad De-ringhouse, zbrojním důstojníkem kapitán Rod Nyssen a specialistou na hledání techniky major William Sheldon. Při přistání je potkala nehoda.

Jedna z teleskopických přistávacích nohou se zlomila, loď padla na bok, plášť se protrhl a z lodi začal unikat vzduch...

Freyt podvědomě čekal katastrofu, ale nic nepřicházelo. Otevřel oči v očekávání náhlé smrti, ale spatřil jen neuvěřitelný nepořádek a změt' kabelů v kabině, do které se prodíral měsíční prach.

„Deringhouse?“ zvolal Freyt. „Sheldone? Nyssene?“

Kdosi zaúpěl.

To byl Nyssen.

„Kde vězíte, Nyssene? Pojd'te ven! A kde jsou ostatní?“

„Netuším,“ zabručel Nyssen. „Přijdu, jen co se zbavím těch popruhů. Ty jsou totiž to jediný, co na tyhle lodi drží... Už je to...“

Freyt se odvázel a vstal. „Pomozte mi.“

Odklidili co mohli a objevili něčí nohu. „To může být jen poručík!“ zvolal Nyssen.

Vytáhli ho ven. Při neplánovaném pádu se jeho křeslo utrhlo. Upadl do bezvědomí, ale ještě dýchal.

Odhazovali dál ten nepořádek a našli Sheldona. Nyssen jen tiše poznamenal: „Krucinál!“ Sheldon měl přes celá záda hlubokou tržnou ránu a už nedýchal.

Freyt uklízel dál, až uvolnil přístup k východu z lodi. Zkontroloval ho - byl v pořádku. Nechal dalších kontrol a vrátil se do rozbitého velínu. Deringhouse se právě probouzel.

„Jak je vám?“ zeptal se Freyt.

„Díky, pane,“ zaúpěl poručík.

S Nyssenovou pomocí se postavil na nohy. Ohmatával si kombinézu a hledal zranění. „Jsem asi celý,“ zamumlal.

Freyt spokojeně přitakal. „Takže se pustíme do práce.“

Bylo to to nejlepší, co mohli udělat. Hlášení následovala v rychlém sledu: „Všechny vysílačky rozbité!“

„Reaktorová elektronika poškozena!“

„Nouzové vedení v pořádku!“

A nakonec Nyssenův triumfální výkřik: „Všechny zbraňové systémy v pořádku!“

Freyt zjistil, že všechny zásoby zůstaly takřka nedotčeny. Objevil neporušený zásobník kyslíku.

Kdyby se jim podařilo utěsnit trhlinu, mohli by jím znovu naplnit kabiny. Závady na reaktorové elektronice byly odstranitelné, ale jejich oprava zatím neměla význam.

Vylezli ven. Vnější povrch lodi byl zvlněn a potrhán. V místě, kde bývala teleskopická noha A, zela černá díra.

Nyssen deprimovaně zavrtěl hlavou.

Freyt řekl: „Jsme připraveni na delší pobyt. Teprve až uplyne alespoň dvacet dní, začnou se po nás na Zemi shánět. Tak dlouho nevydrtíme. Vydáme se tedy na cestu...“

Deringhouse strnul. „Pane! Táhle!“

Poručíkova ruka vyjela vzhůru. Přimhouřenýma očima sledoval na nebi lesklý předmět, který se blížil.

„Cizinci!“ sykl Nyssen.

„Jací cizinci?“

„Imové - ty vosy!“

Freyt váhal. „Nyssene! Posad'te se za děla! Střílejte ale až na můj rozkaz!“

Nyssen zmizel.

„My zůstaneme tady.“

Deringhouse přikývl, aniž by spustil oči z neznámého předmětu, který opsal nad Greyhoundem oblouk a vracel se.

„Jde níž,“ poznamenal poručík.

„Nyssene, jak vysoko?“

Nyssenova odpověď přišla okamžitě: „Asi osmdesát kilometrů, pane!“

„Kolik raket můžeme vyslat naráz?“ „Dvě, pane.“ „Dobrá, tak střílejte!“

Země se zachvěla, lodí to škublo, ale pak se k nebi vznesly dvě rakety.

Thora udeřila plochou dlaní do páčky. Rhodan k ní přiskočil příliš pozdě. Hrubě ji popadl za rameno a odmrští ji stranou. Se zlostným výkřikem na rtech přistála na podlaze.

Rhodan vrátil páčku do původní polohy. „Bully!”

„Jo, šéfe! Střílela neutralizací krystalického pole. Bod zmizel!”

Manoli hlásil: „Pozor, obrano!”

Obě rakety už doletěly. Ochranný štít Good Hope je odrazil a poslal jiným směrem. Minuly loď a ztratily se v kosmu. Thora se zvedala ze země.

„Zase jednou jste zapomněla,” řekl tiše a klidně Rhodan, „že musíte počkat na můj rozkaz. Jestli se těm lidem dole něco stalo, poneseš za to zodpovědnost.”

„Napadli nás! Zaútočili na nás!” sykla Thora. „A já se bráním, jestliže na mě někdo útočí!”

„Tomuhle vy říkáte útok? Co vás znám, pozemskou techniku podceňujete, a najednou jste se jí bála?”

„Zničili jste můj křižník!”

„Protože jste ho nebyla schopna bránit!” opáčil Rhodan. „Ale tahle loď se ubrání jakékoliv pozemské zbrani a to jste věděla!”

Thora zmlkla.

Rhodan se otočil.

„V pořádku,” řekl trochu unaveně. „Přistaneme.”

Nyssenův výkřik je probral. „Panebože, co to je?”

Sledovali let raket, aby viděli explozi a nyní se otočili, aby pozorovali nehluchou změnu vraku jejich lodi. Vnější povrch se sypal a rozpadával, měnil se v prach. Než vůbec pochopili, že se něco děje, rozsypala se jim polovina lodi.

Deringhouse zaúpěl a Freyt se vzpamatoval: „Nehýbejte se!”

Nyssen odvětil: „V pořádku, šéfe, čekám.”

Panebože, pomyslel si zoufalý Freyt, napadli jsme někoho úplně jiného! Země byla pochopitelně informována o zbraních, kterými disponovali Arkonidé, takže Freyt věděl, na koho to vlastně zaútočili... Deringhouse zíral na dílo zkázy. Stěny Greyhoundu se rozpadaly, až z nich nezůstalo vůbec nic. Všechno to netrvalo déle než pět vteřin. Reaktor, trysky a nádrže, jejich držáky, všechno to padalo a klouzalo dolů.

V tu chvíli přes ně padl velký černý stín. Poručík vyjekl a leknutím klopýtl. Ale byl to jen stín arkonidské lodi, chystající se k přistání.

Nyssen zvedl hlavu a prohlížel si ji. Už jednou se s arkonidskou technikou setkal - asi před rokem, když společně s Freytem útočili proti arkonidskému křižníku, jehož trosky ležely kousek odtud.

„Panebože, to je monstrum...,” ujelo mu.

Freyt se na něj zahleděl. Zdálo se, že našel ztracený klid. „Tak dobře, půjdeme za nimi a omluvíme se jim.”

Rhodan viděl tři postavy, mašírující mezi rozházenými troskami. Vzdálenost od nich byla už tak malá, že se s nimi mohl dorozumívat vysílačkami, zabudovanými v helmách.

„Buďte rozumní,” tvrdě přikazoval Rhodan, „a zanechte všech nesmyslných útoků!”

„Dyť jo, Rhodane,” odvětil Freyt. „Jsme rozumní jako tři kosmičtí trosečníci.”

Rhodan se při zaslechnutí hlasu zarazil. „Kdo je to? To jste vy, Freyte?”

„Jo, to jsem já.”

„A kdo je tam s vámi?”

„Kapitán Nyssen a poručík Deringhouse.”

„Dobrá, pojdte dál!”

Nyssena znal. O Deringhousovi ale ještě neslyšel.

Rhodan se obrátil, protože se ozvala rána. Byla to Thora. Vstala prudce z křesla a odstrčila ho.

„Freyt!” zvolala nenávislně. „Muž, který zničil můj křižník!”

Rhodan ji nenechal domluvit. „Freyt za to nemohl. Jenom vykonával rozkaz.”

Z Thořiných očí šlehaly plameny. „Co s těmi lidmi uděláte?”

„Vezmu je na palubu, co jste myslela?”

„Vyloučeno! To nestrpím! Já jsem velitelkou křižníku!”

„Ten už neexistuje!”

„Tenhle člun je součástí křižníku! Ty lidi na palubu nevezmeme!”

Ve své zlosti nepochybovala o tom, že tím vyslovila poslední slovo. Ale zmýlila se. Rhodan se

pootočil k Bullymu a přikázal: „Otevři vstup, Bully!“

„Ano, šéfe.“

Thorou to trhlo. „Říkala jsem...!“

„Nezajímá mě, co jste říkala,“ odvětil Rhodan.

Zbytek Thořiných slov se podobal zuřivému mumlání. Svěsila ramena. Crest vstal, vzal ji za paži a vyvedl ji ven z velínu.

Rhodan si přejel rukou přes čelo. Bully vzdychl.

Od vchodu se ozývaly kroky. Pak se objevila vysoká, vzpřímená Freytova postava. Zasalutoval.

„Vidíte před sebou velmi rozpačitého muže, pane, který prosí o prominutí toho nedorozumění,“ řekl Freyt a mírně se pousmál. Rhodan však zůstal vážný.

„O jaké nedorozumění jde?“

„Považovali jsem vás za loď Imů, a proto jsme vás chtěli zničit.“

10

„Proč jste neodpověděli na naše volání?“

„Ani nevíme, že jste nás volali. Naše raketa při přistání ztroskotala a všechny vysílačky odešly.“

„Co pohledáváte na Měsíci?“

Freyt sklopil zrak.

„Dobrá, nemusíte nic říkat,“ pokračoval zlostně Rhodan. „Měli jste prohrabat trosky křížníku a podívat se, jestli byste pro generální štáb NATO nenašli pár použitelných arkonidských zbraní, že?“

Freyt neodpovídal. Kapitán Nyssen se prodral do popředí a promluvil: „Kapitáne Rhodane,“ řekl, „sám jste kdysi býval jedním z nás. Přišel jste z kadetky, když já už jsem byl kapitánem. Bohužel jsem...“

„K věci!“

Nyssen se zašklebil.

„Budete mě muset nechat domluvit jako tenkrát, když jste byl ještě kadet! Znáte přece kázeň u Spáče Force. Dostali jsme rozkaz letět na Měsíc a prohledat trosky. Vy víte stejně dobře jako já, co by se s námi stalo, kdybychom ihned nenasedli a neletěli splnit rozkaz.“

„Mohli jste mi dát vědět,“ odvětil Rhodan.

Nyssen zvažněl. O něco tišeji dodal: „Každý to nedokáže, pane, aby zapomněl na svoji vlast a vybudoval si vlastní spolek.“

Ve velínu zavládlo ticho. Všichni čekali na Rhodanovu odpověď. Rhodan tam stál jako socha. Nebylo na něm znát, zda mu Nyssenova výčitka došla. Nakonec pokrčil rameny a podával Nysseno-vi ruku.

„Dobrá, kapitáne,“ řekl. „Vyhrál jste.“

„Jak se jí vede?“

„Je v pořádku,“ odpověděl Crest. „Na vašem místě bych to už podruhé nezkoušel.“

Rhodan pokrčil rameny. „Nemohl jsem jinak.“

11

Crest přikývl. „Vy vůbec netušíte, jak obrovská energie vězí ve vašem mozku. Myslím, že jsem byl jediným, kdo zachytil ten šok v plné míře. Bylo to, jako by mi někdo čistil drátěným kartáčem lebku!“ Usmál se na Rhodana.

„Musel jste mít strašlivou zlost! Nezapomínejte na jedno: arko-nidské mozky jsou sice lépe využívány než ty lidské, ale díky degeneraci jsou také méně odolné. Svými brutálními útoky byste mohl Thoru přivést na pokraj šílenství!“

Rhodan zamračeně přikývl. „Já vím. Možná jsem to v tu chvíli chtěl...“

Crest zděšeně vzhlédl. „To, to...“

Rhodan mávl rukou. „Už se to nestane,“ uklidňoval mimozemšťana. „Dokážu Thoru zkrotit i jiným způsobem.“

Rhodan se s lodí Good Hope vznášel nad Washingtonem a navazoval spojení s lidmi, u nichž předpokládal, že Freytovi vydali rozkaz letět na Měsíc. Nikdo se nepřiznal, že by byl za tento čin zodpovědný, a všichni Rhodanovi vyjadřovali upřímné politování nad událostí. S tím se však Rhodan nespokojoval. Požadoval satisfakci. Na druhé straně nad tím vyjádřili podiv, ale pak už proti tomuto požadavku nikdo nic neměl.

Poté Rhodan s Good Hope přistál a zavolal muže z Greyhoun-du k sobě do velínu.

„Mluvil jsem s Washingtonem,“ začal. „Omluvili se, ale za to si nic nepořídím. Proto jsem vyslovil jisté přání a oni mi s ohledem na situaci vyšli vstříc.“

Zkoumavě pohlédl na tři muže před sebou.

„Rád bych si vás nechal u sebe.“

Freyt zamrkal, Deringhouse přešlápl a Nyssen se ani nehnul. Zato byl prvním, kdo promluvil. „Já jsem vám svůj názor už řekl!“

Rhodan zavrtěl hlavou. „Tady nejde o vlastizradu. Potřebuju tři

12

dobré kosmické piloty a vy jste mi přímo vběhli do náručí. Pokud se rozhodnete pro službu u mě, Spáče Force vám udělí svolení. Nemusíte udělat nic jiného, než říct ano nebo ne. Nechám vám čtyřicet hodin na rozmyšlenou. Mnohokrát děkuji, pánové!“

Vstal a šel pryč.

O dvě hodiny později dostal odpověď. Zněla: ano.

Rhodan svým novým třem mužům potřásl pravicí. „Máte na práci spoustu důležitých věcí, pánové. Takže rychle do toho! Prohledávání vraku křižníku nám zabere několik dní!“

Trvalo čtyři dny, ale vyplatilo se.

Roboti vynesli z téměř nedotčeného srdce zničené lodi všechno, co se zdálo být použitelné. Rhodan sepsal zachráněné stroje a přístroje. Hodně z nich bylo důležitých pro výměnné obchody s pozemskými podniky. Rhodan na Měsíci našel stroje, jejichž zásluhou se mohla Třetí mocnost zbavit finančních potíží. Jakmile Homer G. Adams dostane peníze za toto zboží, díky svému geniálnímu mozku je mnohonásobně rozmnoží.

Ale prohlídka křižníku přinesla ještě jeden výsledek. Rhodana na něj upozornila Thora.

Přišla do jeho kajuty, posadila se do křesla a počkala na něj. Rhodana tím velmi překvapila, takové chování neměla ve zvyku.

Podle pozemského času byl už večer, ale venku svítilo slunce, jako když Good Hope přistávala.

Thora očividně neměla v úmyslu vracet se k přijetí amerických pilotů. Přívětivě se na Perryho usmála a řekla: „Myslím, že je načase, abychom se my dva propracovali k lepšímu vztahu.“

Rhodan neskřýval překvapení. „Tohle si myslím už přes rok. Těší mě, že jste konečně došla ke stejnému názoru. Jak se to stalo?“

„Lepším chápáním souvislostí.“

Rhodan se snažil domyslet, co tím má na mysli. Nevěřil, že by se ze dne na den najednou stalo něco, co jí unikalo celý rok.

„No dobrá, co tedy uděláme?“

„Například jsem vám chtěla slíbit,“ řekla váhavě Thora, „že už

13

nezaútočím na vaši pozici jako velitele této a všech ostatních lodí, které postavíme.“

Rhodan přikývl. „Za to jsem vám velmi vděčný.“

Mluvil pomalu a pokoušel se o měkký přízvuk. To se mu však nedařilo, protože překvapení bylo příliš velké.

„Na druhé straně jsem však v mnohém odkázán na vaši radu,“ dodal.

Thora se usmála. „To neříkejte! Víte toho stejně jako jakýkoliv jiný arkonidský velitel kosmické lodi, včetně mě.“

Lichotí mi, pomyslel si Rhodan. Kam tím míří?

„Teď poletíme k planetě, které říkáte Venuše, že?“

„Ano... ano, jistě,“ souhlasil roztržitě Rhodan. Tohle přece věděli na Good Hope všichni už ve chvíli, kdy startovala ze Země.

„Vezmeme na palubu všechno, co jsme našli v křižníku?“

„Ne, je toho tak na tři lety.“

„To zabere jistý čas. To můžete nechat lidi na Zemi tak dlouho o samotě?“

„Proč by ne? Ras Tschubai je spolehlivý muž. Kdyby se něco dělo, určitě by mi podal zprávu.“

Thora pohupovala nohama. Vypadala, jako by chtěla ještě něco říct. Ale když už ji nic nenapadlo, vstala a po lidském způsobu podávala Rhodanovi ruku. „Na dobrou spolupráci,“ řekla tiše.

Rhodana napadaly nejrůznější věci. Hlavně nechápal, co ta rozmluva vlastně znamenala. Poprvé po dlouhé době se cítil nejistě.

„Bylo by milé,“ dodal, „kdybychom si mohli takhle hezky popovídat častěji.“

Thora přikývla. „Já jsem pro.“

Krátce před startem měl Rhodan rozmluvu s Crestem. Vyhledal ho sám, protože se domníval, že by se od Cresta mohl o Thořiných záměrech dozvědět něco bližšího, ale když pak spolu s Crestem

zasedli ke stolu, nevěděl pořádně, kde začít. Myslel však na svůj problém natolik otevřeně, že Crest věděl, o čem jde.

„Co je s křižníkem?“ zeptal se Crest. „Existuje možnost, že pohneme alespoň se srdcem lodi?“

„Jak myslíte pohneme - jako s kosmickou lodí?“

Crest přikývl a Rhodan zavrtěl hlavou. „To nejde. Nezůstalo tam nic, co by souviselo s pohonnými agregáty. Ale našli jsme linku na výrobu robotů, ta nám snad k něčemu bude.“

„Hm, jak dlouho nám bude na Zemi trvat, než postavíme pořádnou kosmickou loď?“

Rhodan pokrčil rameny.

„Pár let.“

„Tak vidíte,“ podotkl Crest.

„Nevidím vůbec nic!“

Crest se na něj usmál. „Znám někoho, kdo ve své arogantnosti přilnul k poslední naději, že si poradí i bez pomoci podvyvinuté, primitivní civilizace. A když viděl, že se tato naděje nenaplní, no..., však víte, sám jste to zažil.“

Rhodan pochopil. „Vy předpokládáte, že si celou dobu myslela, že je možné, aby zbytky jejího křižníku mohly opět vzlétnout?“

Crest kývl.

„Přesně tohle byla její poslední naděje. Musela se jí vzdát, a to pro ni vůbec nebylo lehké. Řekl bych, že nyní bude v někom hledat oporu.“

„Má možnost,“ odvětil suše Rhodan.

Během čtvrt hodiny upřesnili změnu kurzu.

Let k Venuši probíhal bez mimořádných událostí. Vzdálenost 180 milionů kilometrů urazili za necelé tři hodiny.

Bull převzal zaměřovače. Rhodan při své první návštěvě planety před několika měsíci zhotovil kartografický záznam povrchu a vybral rovníkový kontinent, kde chtěl později znovu přistát. Svou

14

15

rozlohou se podobal Jižní Americe. Jeho východní výběžek Rhodan nazval mysem Psí hlavy a vedl jím nultou rovnoběžku.

Kontinent ještě nedostal jméno, stejně tak bezejmenná byla i moře, která omývala jeho břehy.

První expedice neměla díky událostem na Zemi možnost zevrubně prostudovat vše, co bylo potřeba.

Lidé zatím věděli jen tolik, že většinou je pokryta neprostupnými pralesy, ve kterých žije mnoho obrovských zvířat, podobajících se pravěkým nestvůrám. Rozhodujícími pro založení základny na Venuši se staly vhodné atmosférické podmínky. Vrstva vzduchu byla dostatečně hustá, aby mírnila vliv blízkého slunce. Během dne, trvajícího téměř šest tisíc pozemských hodin, vládly kolem rovníku teploty pětadesáti stupňů nad nulou. V noci to bylo v průměru třináct stupňů. Neustále uzavřená mračná obloha se postarala o stálé šero a skleníkové klima.

„Tááhle je mys Psí hlavy!“ hlásil Bull.

Rhodan převzal řízení lodi. Přistání bylo problémem, který nechtěl přenechat automatické. Zkontroloval výšku. Devadesát jedna tisíc kilometrů.

„Řeka tisíců zákrut!“ hlásil Bully. Na obrazovce se objevila řeka, kterou tak pojmenovali podle jejích nesčetných ohybů a zatáček, kterými je při první návštěvě zaujala.

Freyt, Nyssen a Deringhouse zadumaně mlčeli. Crest a Thora seděli vedle sebe a sledovali obrazovku.

Přišel Tako Kakuta s Anně Sloaneovou. Tihle dva od startu na Zemi ještě neopustili kajutu.

Manoli obsluhoval vysílačku. Pokud na Venuši existoval inteligentní život, pak se jim nehlásil, anebo ještě neznal bezdrátové spojení.

„A tady,“ řekl Bull, „je...“

Dál se nedostal. Loď sebou náhle škube, poskočila a zazněly poplašné sirény.

16

Rhodan pohnul pákou, přidal lodi na rychlosti a Good Hope se maximálním zpětným zrychlením bránila cizímu vlivu, který ji táhl k severu.

Rhodan pozorně sledoval obrazovku. V tu chvíli se ozval Bull: „Zasáhlo nás cílené gravitační pole!“

„Přesné souřadnice?“ požadoval Rhodan.

Bully mu je nahlásil.

„Thoro?“

„Naměř ukončen!"

„Pal!"

Thora stiskla tlačítko odpalu gravitačních raket. V okamžiku se objevily na obrazovce, podobaly se roji divokých včel, který putoval k severu. Rhodan mezitím zpomalil rychlost letu rakety.

V místě, které Bull před chvílí zaměřil, se objevil malý, jasně zářící bod.

„Kov!" konstatoval Bull.

Thořiny rakety mezitím letěly dál k cíli a neomylně se mu přibližovaly. Bylo otázkou jedné, dvou minut, než nepřítel přestane existovat. U gravitační exploze, kterou byly schopny vyvolat, šlo o krátkodobou a čistou záležitost. Už pět minut po výbuchu by měla Good Hope možnost přistát poblíž protivníkovy základny a zjistit, co z protivníka zůstalo. Bull se soustředil na zaměřovače, Rhodan na řízení lodi.

Thora byla první z posádky, kdo se dozvěděl o překvapivých věcech, jež se staly s raketami.

Celá formace - bylo to celkem šest raket, které letěly paralelně vedle sebe přímo na cíl - náhle uhnula k východu a zmizela z dohledu.

Thora leknutím strnula. Chvilku trvalo, než se otočila, aby přivolala Rhodana. Krátce mu sdělila, co se stalo. Rhodan spěchal zpátky do pilotního křesla. Napadalo ho, že to mohou být Imové. Šlo o nejpravděpodobnější vysvětlení - proč by nemohli přijít na stejnou myšlenku zřídit svou základnu na Venuši?

Jediné, co nechápal, bylo, proč na Good Hope rovnou nezaúto-

17

čili. Tažný paprsek - ono cílené gravitační pole - bylo jen relativně slabým násilím ve srovnání s tím, co jim protivník, schopný odvrátit let šesti gravitačních raket, mohl provést.

Rhodan se nedal vyvést z klidu a udělal, co považoval za nutné: namířil si to s Good Hope přímo dolů, přestože loď měla co dělat se silným odporem gravitačního pole. Každou chvíli čekal působivější, nebezpečnější útok protivníka, ale nestalo se nic. Rhodan se pokoušel vmyslet do mentality bytosti, které bezesporu záleželo na tom, aby získala loď pod svoji moc, ale očividně nepodnikala nic, když se cizí loď vymaňovala z jejího vlivu.

Good Hope se dostala přes čtyřicátou rovnoběžku severní šířky. Minula hranici zamrzlého kontinentu. Rhodan rázně ukončil diskusi, která probíhala za jeho zády: „Přistaneme!" oznamoval. „Doufám, že se tím dostaneme z jejich vlivu. Pravděpodobně to budeme mít jednodušší, když se s protivníkem vypořádáme na povrchu planety. Nemáme jinou možnost. Protivník je silnější, alespoň co se energie týče, nicméně doufejme, že technicky nebude tak silný. Pokud by byl na stejné úrovni s námi, pak by neměl žádnou možnost jak nás zaměřit, jakmile přistaneme. Na kontinentu bude dostatek možností, jak naši loď ukrýt. Jestliže se budeme pohybovat džunglí a ne nad ní, zůstaneme neviditelní. Kromě toho nemáme jinou možnost."

Bull chtěl odpovědět, ale v tu chvíli se situace změnila. Najednou se totiž ozval přijímač dr. Manoliho. Pracoval na bázi hyper-vln, což potvrzovalo, že i protivník byl na vysoké technické úrovni. Ozývala se odtud zřetelně oddělená, akusticky dobře čitelná slova. Ale nikdo jim nerozuměl. Ani Crest ne.

Rhodan se obrátil na dr. Manoliho: „Odpovězte jim: Přicházíme v míru! Nepřejeme si změnu našeho kurzu!"

Manoli splnil rozkaz. Sotva domluvil, vysílačka se znovu ozvala. Odpověď byla opět nesrozumitelná. Vypadalo to, jako by neznámý neustále opakoval stejná slova. Vůbec na něj neudělalo dojem, že byl osloven. „Creste!" zvolal Rhodan. „Zadejte nahraný text počítači. Třeba zjistí, co jsou zač."

Crest rychle vykonal, oč byl požádán.

Cizinci mezitím přestali vysílat. Rhodan si byl vědom, že mohlo jít o varování před útokem. Možná, že tažný paprsek byl jenom určitým druhem zaměřování cíle.

Takže přidal. Good Hope rychleji klesala a od výšky deseti tisíc metrů náhle slábla i síla nepřátelského gravitačního pole. Tisíc metrů nad povrchem zmizelo docela a Good Hope byla opět plně schopna manévrovat podle svého.

Bull se vrátil před obrazovky a pozoroval výřez krajiny. Mračna Venuše zůstala nad nimi ve výšce asi pěti kilometrů a nyní se jim nabízel pohled na zvlněnou arktickou krajinu.

„Výška hřebenů a vrcholů do šesti set metrů nad povrchem," hlásil Bull.

Rhodan spokojeně přitakal. „To nám stačí. Potřebujeme ukrýt šedesát metrů vysokou loď."

Crest byl se svým úkolem hotov a vracel se. Rhodan však mávl rukou a řekl: „Okamžik, mám plné ruce práce. Za pět minut budu volný!"

Lod' stále klesala.

„Támhle!" zvolal. „To je naše místo!"

V severovýchodním směru se táhl poměrně vysoký hřeben a velice mírně stoupal k vrcholu. V místě, kde urazil zhruba dvě třetiny cesty vzhůru, zel v úbočí kráter. Byl kulatý a měl průměr asi dvou set metrů. Hloubka nemohla být z této pozice stanovena.

Rhodan změnil směr letu. Doletěl k hřebenu a kopíroval ho. Pak se zastavil přímo nad kráterem.

Vypadalo to dobře. Good Hope se vznášela sto metrů nad kráterem. Byl hluboký osmdesát metrů.

Stěny nebyly kolmé jako u vulkánů a to Rhodana uklidnilo.

„Dobrá," řekl. „Přistaneme."

Dno kráteru bylo obrostlé křovím a osamělými stromy. Když se

19

do něj Good Hope ponořila, za okamžik zablikala signálka STOP. Lod' přistála.

Rhodan se ohlédl. Stál za ním Crest a držel v ruce zprávu z počítače.

„Tvrdí, že to je prastará forma okrajové řeči Galakto," oznamoval Crest. „Tady je překlad."

Rhodan vzal do ruky výsledek a četl: „Vyšlete smluvený kódový signál!"

Bull mu hleděl přes rameno. „Smluvený signál," bručel. „S kým jsme se smluvili?"

Rhodan zavrtěl hlavou. „To není tak důležité. Mnohem zajímavější je otázka: co je to prastará okrajová řeč Galakto?"

Hledal ve vzpomínkách, které mu zprostředkovalo arkonidské hypnoškolení. Okrajové Galakto?

Prastaré Galakto? Crest měl k dispozici stejnou odpověď jako on. Rhodan věděl, že existuje řeč, které se říká okrajové Galakto. Šlo o jistý dialekt, kterým se mluvilo v okrajových částech Galaxie a který vycházel z obecně uznávané galaktické úřední řeči.

Rhodan vstal. „To nám není nic platné. Musíme se vydat na cestu."

Prozatím zavrhl původní domněnku, že by mohlo jít o dosud neznámou základnu Imů. Imové totiž neměli žádnou řeč. Kdyby to byli oni, komunikovali by telepaticky. Což bylo pro Rhodana uklidňující zjištění, i když nevěděl, zda nový nepřítel nebude ještě nebezpečnější než Imové. Podíval se na své druhy a řekl: „Nebudeme ztrácet čas. Než skončí den, musí naše průzkumná skupina urazit pořádný kus cesty."

20

„Tak co si myslíte?"

Rhodan seděl v kajutě spolu s oběma Arkonidany. Bull, Tako Ka-kuta a tři američtí kosmonaute opustili před půlhodinou lod', aby prohlédli okolí lodi.

Thora zmučeně mávla rukou. Bylo toho na ni moc.

Crest se předklonil. „Nemůžeme si o tom myslet vůbec nic," odpověděl. „Nemáme sebemenší představu, kdo to proti nám stojí."

„Zeptali jste se počítače?"

„Ano. Nic tam není. Mezi obývanými a objevenými planetami není Venuše vedena."

Rhodan přikývl. „To jsem čekal. Kdyby věděl, kdo žije na Venuši, musel bych si vzpomenout, co to je prastaré okrajové Galakto. Takhle ale musím bohužel konstatovat, že si absolutně nedokážu vysvětlit, kdo to tady proti nám je."

Crest chvíli mlčel. Pak řekl: „Je možné si představit, že se sem kdysi dostala arkonidská expedice a že nějakým nečekaným způsobem došlo k přerušení kontaktu s mateřskou planetou. Tím je možné vysvětlit, proč naše registratura o této kolonii nic neví."

Rhodan přemýšlel.

„To by znamenalo," řekl, „že by tato kolonie byla podle pozemských měřítek patnáct tisíc let stará."

Crest souhlasil.

„Přesně tak. Zhruba v tu dobu začala naše expanze. O pár století později byly komunikační prostředky natolik dobré, že by se už nemohlo stát, aby nějaká nová kolonie upadla v zapomnění."

„Tak dobrá, řekněme, že jde o Arkonidany, jako jste vy dva. Což znamená: o Arkonidany, kteří se před patnácti tisíci lety ztratili své planetě a vyvinuli tu proto vlastní civilizaci. Bude nám to k něčemu dobré, když oni nerozumí nám a my jim?"

Crest překvapeně vzhlédl. „Vy myslíte..."

„Já myslím, že před sebou máme nepřítele a že zůstane nepřítelem tak dlouho, dokud ho nepřesvědčíme o našich pravých úmyslech. Jakmile to uděláme, rozhodne se - buď pro nás, nebo proti nám." „Nebo zůstane neutrální," řekl Crest.

Rhodan se zarazil. Pak se usmál.

„Myslíte si, že zrovna v téhle části Galaxie zůstane někdo neutrální?“

Pak pokračoval: „Ještě něco bych chtěl říct: k protivníkově základně se musíme připlížit, jako bychom se plížili do nepřátelského tábora. Když to neuděláme, najdou si nás a možná nás zneškodní.

Jakmile se k té jejich základně dostaneme, musíme na ni zaútočit. Pokusíme se toho co nejméně poničit, ale zaútočit musíme už proto, abychom na sebe upozornili. Dobrovolně nám své dveře neotevrou.“

Crest zadumaně přitakával. „Energie vaší logiky nahání strach, mladý příteli,“ řekl tiše. „Přestože je můj mozek školen déle než ten váš, pár hodin bych potřeboval, než bych k tomuto závěru došel.

Koneckonců existuje možnost, že budeme muset střílet proti bytostem, které se nám podobají.“

Rhodan vstal. Ještě chtěl něco říct, ale Thora ho předběhla. „Už jste přemýšlel o tom, jak je možné, že se tu před patnácti tisíci lety - podle vašich počtů - usadila skupina bytostí a že se za ta dlouhá léta nedostali k tomu, aby planetu výrazněji kolonizovali?“

Rhodan přikývl.

„To mě napadlo. Máte pravdu - je to tu jen samá džungle, voda a sopky! Nikde sebemenší stopa civilizace.“

„Cílené gravitační pole a svedení šesti raket z kurzu není žádná stopa?“ usmál se dobrosrdečně Crest.

„No ano, ale kromě základny? Co tu je?“

Crest zmlkl. Pak dodal: „Takže jaké z tohoto zjištění děláte závěry?“

„Žádné,“ odpověděl Rhodan. „Předsevzal jsem si, že si budu lámat hlavu důležitějšími věcmi. Jakmile pronikneme na základnu na severu, podíváme se, co v ní vlastně je.“

22

Když se Bull se svou skupinou vrátil, ihned se hlásil u Rhodana. Předložil mu mapu, zakreslenou na plastické fólii. „Okruh zhruba jednoho sta kilometrů kolem lodi jsme plně obsáhli. V arko-nidských transportních skafandrech to nebyl problém. Neodvažovali jsme se však výš než padesát metrů nad koruny stromů.“

„Doufejme, že to nebylo moc!“ řekl starostlivě Rhodan. „Padesát metrů? To ne. Jejich základna je asi pět set kilometrů odtud...“

„Transportní skafandr pracuje s umělou gravitací. Pramen umělé gravitace lze zaměřit na vzdálenost tisíců kilometrů.“

Bull se zarazil.

„To je fakt. Ale poslechni si, co jsme našli. Možná tě to zbaví obav a pochybností.“

Ukázal na mapu. „Tahle oblast má přímý přístup k moři,“ vysvětloval. „Je tam fjord, nebo tak něco. Leží ani ne pět kilometrů od našeho stanoviště. Na naší úrovni má pořád ještě asi dvě stě metrů šíře.“

„Fjord?“

„Ano. Voda je tam slaná a nehýbe se. Pokud to nebude fjord, je to slané jezero.“

Rhodan přikývl.

„Dobrá, dál!“

„Je v něm spousta různých zvířat. Normální ryby, ale i příšery, jaké jsme v životě neviděli! Člověku naskočí husí kůže, když vidíš chobotnice tak velké, že by se za ně schoval pluk vojáků. Jsou tam i hadům podobné příšery o šesti nohou. A věci, které vypadají jako barevný koberec, rozprostřený na dně. Ale když se ho dotkneš, hýbe se. A nedá ti šanci. Hodili jsme dolů kámen, a jakmile na ten barevný koberec dopadl, koberec se změnil v šedivou hroudu a zmizel v hlubině.“

Rhodan se usmál a řekl: „Ještě něco důležitého?“

Bull se na něj zamračil. „No dobře,“ povzdechl si. „Země se směrem k severu zvedá. V dálce jsme viděli nějaké pohoří. Nechtěl jsem věřit měřicím přístrojům, protože vrcholky těch hor údajně trčí přes deset tisíc metrů!“

23

Rhodan pokrčil rameny. „A proč by ne?“

„Celé nitro kontinentu vypadá jako nějaké mohutné pohoří, přičemž ty nejvyšší vrcholy budou v místech, kde leží nepřátelská základna. A je tam i rada ošklivých vulkánů. V ostatních směrech je krajina nezajímavá. Vzduch je cítit sírou a ohněm, ale dá se dýchat, aniž by se člověku zvedl žaludek. Ale jsou tam zvířata vysoká jako Empire State Building!“

„No no...“

„Tak dobře, každopádně jsou příšerně veliká, i když zase nevypadají nijak extra inteligentně. Nyssen

vyzkoušel jejich schopnosti reagovat. Nedělalo mu potíže vznášet se přímo před jejich tlamami, a přesto jim vždy stačil včas uniknout. Navíc tu jsou ještě dvě další řeky, tekoucí k jihu. Jinak jsme už nic neobjevili. Na mapě je všechno, co je důležité."

Rhodan přikývl.

„Ještě jsi mi chtěl vysvětlit, proč vás cizinci nemohli zaměřit, když jste se vznášeli padesát metrů nad korunami stromů?"

„Jsou uprostřed hor a před nosem mají samé horské velikány kteří jim znemožňují plošné zaměřování okolí."

„A to tě nenapadlo, že mohli zaměřovače umístit na vrcholy těch tvých velikánů?"

„Nnno, to tedy zrovna ne, ale..."

Zarazil se uprostřed věty.

„Myslím, že si jich včas všimneme," řekl Rhodan. „Pánbůh ti buď milostiv, jestli jsi jim prozradil naše stanoviště."

Rhodan se rozhodl, že nechá útočnou skupinu zatím na palubě a ještě jednou pořádně prozkoumá okolí, aby si skupina mohla vzít i do džungle vyhovující zbraně a přístroje. Hlavně chtěl počkat, zdal Bullyho lehkomyšlné počínání přece jen nepřilákalo pozornost] protivníka. Pak rozdělil hlídky. Ve velínu se měl neustále zdržovat nejméně-

ně jeden člověk, který ovládal zaměřovače Good Hope. Navíc měl každý strážný za úkol zaznamenávat všechno, co se stane, ať to s expedicí souviselo nebo ne. Bylo důležité zaznamenat každé hnutí přírody, každý poznatek.

Rhodan sám převzal první hlídku, zhasl ve velínu a vyslal nahoru na okraj kráteru optickou sondu, aby mohl pozorovat, co se děje v nejbližším okolí.

Venku zuřila neobyčejně silná bouře. Přicházela z noci od východu. Pak se setmělo a Rhodan musel sondu přepnout na infračervený režim. Půl hodiny nato bouře utichla. Poblíž se objevil hadí krk jakéhosi dinosaurího stvoření a hlavička na dlouhém krku se směšně zakymácela. Zvíře se patrně snažilo najít orientaci po bouři. Rhodan pozorně sledoval, jak dlouho to trvá. Bull zřejmě učinil správné závěry: ta zvířata nebyla nijak zvlášť inteligentní.

Rhodan zaznamenal na pásek: „Bytost podobná dinosaurům. Krk pět až šest metrů dlouhý, potřebuje deset minut na to, aby ve zcela přehledném prostředí zjistila, kde vlastně je."

Tohle bylo dobře vědět. Taková upozornění ulehčovala útočné skupině pochod pralesem.

Pravděpodobně bylo možné procházet zvířatům mezi nohama, aniž by si toho všimla.

Vtom za sebou uslyšel nějaký zvuk, otočil se a spatřil Thořinu štíhlou postavu.

„Proč tak děsíte lidi?" řekl zvesela. „Existují i nervóznější, než jsem já."

Tiše se usmála.

„Chtěla jsem vás vystřídat," odpověděla.

Podíval se na hodinky. Do konce služby mu zbývalo ještě dvacet minut.

Společně mlčky hleděli na obrazovky.

„Měla jste vidět tu bouřku. Byla velmi romantická."

Neodpovídala. Teprve o pár minut později se zeptala: „Vám se líbí?"

„Co?"

„Tenhle svět?"

24

25

Rhodan vážně přitakal. „Mně se líbí každý svět, který mohu vidět. Mnohé o nich vím od vás, ale docela spokojen budu, až je uvidím na vlastní oči."

Po chvíli dodal: „Proč? Vám se nelíbí?"

Váhala s odpovědí.

„Vaše loď přece ještě nepronikly k jiným galaxiím. Nebyla by to možnost, jak Arkonidany probrat z letargie?"

„Mluvíte jako člověk," usmála se Thora. „Mladý, zvědavý a trochu zbrklý."

„Já přece takový jsem!" konstatoval Rhodan.

„Jenom zvažte, co taková intergalaktická expedice stojí, a jaký užitek může ve srovnání s náklady přinést."

„Náklady?" přerušil ji Rhodan. „Copak někoho vůbec zajímá, co stojí nová, světoborná záležitost? Jen samotný kosmický výzkum u nás na Zemi až do výstavby a letu měsíční rakety stál tolik, že by za to

mohlo celé lidstvo žít bezstarostně a v bohatství. Trápilo to někoho? Ne! V Asii, Africe a zemích Latinské Ameriky mezitím umíraly miliony lidí hladem nebo nemocemi, na jejichž vyléčení nebyly peníze, ale my jsme místo toho stavěli měsíční raketu. - Nevím, jak morální se vám to zdá, ale lidé jsou prostě takoví. Netouží po ztraceném ráji, nýbrž po tom, aby ukojili svoji zvědavost. Kdyby tomu bylo jinak, nevím, zda by lidstvo ještě vůbec existovalo."

Bylo to na ni trochu rychlé, ale pochopila a záviděla mu jeho hrdost.

„Já nevím," řekla po chvíli mlčení. „Jestli jsme kdy byli - byť ve svých nejlepších časech - tak nabiti energií jako vy."

Rhodan se pokoušel rozpoznat v šeru její tvář. Nevypadalo to, že se mu vysmívá. Její rezignace ho zneklidňovala a dělala ho bezradným. Podíval se na hodinky. Služba mu skončila.

„Rád jsem si s vámi popovídal," řekl. „Doufám, že k tomu budeme mít příležitost častěji."

Pokynula mu na rozloučenou.

Když se za ním zavřel vchod, zalitoval, že s ní nezůstal chvíli

26

déle. Přišla přece dřív, než měla, proč nezůstal déle, než měl? Třeba byla zklamaná. Otočil se, aby otevřel vstup, ale pak to neudělal. Možná by se mu posmívala. Pomalu a zamyšleně se vracel do své kajuty. Posadil se a zapnul obrazovku, ale neviděl nic než temnou stěnu kráteru, ve kterém se ukrývala jeho loď.

Rhodan nevěděl, jak dlouho spal. Probudilo ho drnění telekomu. Byl unavený. Na obrazovce se vynořila Bullyho kulatá tvář. „Vstávat!" zvolal Bully. „Vstávat, honem!"

„Co je?" zabručel Rhodan.

Bull si oddechl. „Už jsem se bál, že nevstaneš..."

„Bez dlouhých řečí! K věci! Chce se mi spát!"

„Něco jsem objevil, šéfe."

„No a? Namluv to na pásek a dej mi pokoj..."

„Ne!" vykřikl Bull. „Z moře vylezli tuleni a nahoře na vrcholku mají schůzi. To musíš vidět!"

Rhodan zakroutil hlavou. „Tuleni? Jací tuleni?... Schůzi? No dobře, za pár minut jsem u tebe."

Bull seděl s otevřenými ústy před obrazovkou a vzrušeně, nicméně mlčky přivolał Rhodana, jako by se obával, že ty tuleně vyruší.

Optika jim přiblížila malou plošinu na vrcholku takřikajíc na dosah ruky, přestože byla vzdálena osm kilometrů. Rhodan se podíval na hodinky. Bull vystřídal ve službě Thoru. Pak teprve pohlédl na obrazovku. Bull chtěl něco vysvětlit, ale Rhodan mu naznačil, aby mlčel.

Na plošině se pohybovala řada podivně tvarovaných zvířat. Skutečně se vzdáleně podobala tuleňům, ale podle Bullyho popisu to byly vlastně rybí bytosti, které dýchaly žábry a žily ve vodě. Fascinující byl způsob, jakým se pohybovaly. Jako by je něco nutilo dělat synchronní skoky.

„Co si o tom myslíš?" zeptal se Bull.

27

„Říkals, že to jsou vlastně ryby, že?"

„Ano, mají žábry, a dokud jsme je pozorovali, zatím nikdy nevylezly z vody."

Rhodan přikývl. „Možná jsou to ryby s plícemi."

„Panebože, to je pro tebe tak zajímavé, jak dýchají? Spíš by mě zajímalo, co to tam mají za procesí!"

„Nic zvláštního. Některá zvířata na Zemi se chovají podobně."

Bull energicky zavrtěl hlavou. „Ale neskáčou přitom ve stejném rytmu!"

Rhodan si prsty přičísl vlasy. „Možná máš trochu pravdu."

Pak z něj veškerá únava spadla. „Rychle - obstaraj dvě transportní kombinézy!"

Bull se zašklebil a vyskočil z křesla. „No konečně!"

Rhodan zapnul telekom a spojil se s Crestem, který měl sloužit po Bullym. Informoval ho o novém objevu a o tom, že se chystají za tulení společností, aby si ji prohlédli zblízka a některého z nich zajali. Crest souhlasil. Když se Rhodan s Bullem oblékali, už vstupoval do velínu.

„Tvoje starosti ohledně cizího zaměření byly rozptýleny, že?" zeptal se Bull, když otevíral vnější vchod.

Rhodan zavrtěl hlavou. „Zprvė nemám chuť letět padesát metrů nad korunami stromů, a za druhé nám hory v tuto chvíli skutečně nabízejí bezpečnou ochranu."

Bull už neodporoval.

Pomalým letem klouzali za svým cílem. Rhodan se vybavil jehlovým paprskometem, zatímco Bull

nesl těžký dezintegrátor. Noc byla temná. Rozdíl ve zřetelnosti infraobrazu a černé temnoty je nejdřív trochu zaskočil, ale už zanedlouho oči přivykly tmě.

Za čtvrt hodiny urazili osm kilometrů. Neletěli nijak rychle, aby sledované tuleň nevydělali. Pak je pár minut pozorovali. Tuleň nebyli větší než metr. Pohybovali se pomocí ocasu a dvou břišních ploutví. Občas se jimi odrazili a pár minut balancovali jen na ocase. Vypadali vysloveně komicky a bylo opravdu těžké si

28

představit, že by mohli být nějak nebezpeční. Procesí, jak Bull nazval jejich shromáždění, náhle rychle skončilo. Ticho, které se rozhostilo, připomnělo Rhodanovi fakt, že se zvířata nijak nedo-rozumívala. Kromě plácání ploutví nevydávala žádný zvuk. Byla to vsutku mlčenlivá společnost.

Očividně se chystala k odchodu. Rhodan postrčil Bullyho, oba vstali z pozorovatelný a dvěma, třemi skoky se octli u skupinky tuleňů. Zvířata ihned zareagovala. Většina prchala zděšenými skoky po svahu dolů, pár jiných se snažilo uniknout v temnotě. Jenom jeden tuleň nebyl dostatečně bystrý, aby jim unikl.

Když ho Bull s Rhodanem popadli, kupodivu se nebránil. Ležel na zádech a pomrkával na pozemšťany velkýma, modrýma očima.

„Dávej pozor!“ řekl Rhodan. „Může to být nějaký trik. Jestli ho pustíme, uteče nám.“

Ale tuleň vypadal, že nic takového za lubem nemá. Poslušně se nechal vzít do náruče a posléze letěl s oběma muži na Good Hope.

Crest mezitím zbylou posádku upozornil, že se děje něco mimořádného. Když Rhodan s Bullym a zajatcem vstoupili do velínu, už tam na ně členové posádky čekali.

„Co s ním chcete udělat?“ zeptal se Manoli.

„Na to jsem se chtěl zeptat vás,“ odpověděl Rhodan. „Viděl jste je na obrazovce?“

Manoli přikývl.

„Zdá se mi,“ vysvětloval Rhodan, „že jsou mimořádně inteligentní. Lze tuto domněnku nějak prokázat?“

Do toho se ozval Bull: „Co takhle provést celebrační analýzu?“

Rhodan přemýšlel. „To bychom však museli vycházet z toho, že ten chlapík bude schopen tvořit logické myšlenky. Můžeme to zkusit.“

29

Tuleň ležel na laboratorním stole a Manoli ho opatrně prohmatá val.

„Zvláštní,“ zamumlal po chvíli. „Vsadil bych se, že tohle zvíře je schopno vydávat zvuky. Proč to ale nedělá?“

Vedle tuleňovy hlavy stál stolek a na něm skleněná nádobka. Na jednou se zachvěla, začala vibrovat, poskočila a s jemným cink nutím se rozskočila. Manoli udiveně zíral na střepy.

„Aha,“ řekl Rhodan. „Na to jsem měl pomyslet.“

V laboratoři byly i přístroje, zaznamenávající ultrazvuk, nesly šitelný pro lidské uši. Tento přístroj nyní zareagoval, což znamenalo, že zaznamenával tuleňovy zvuky. Byl připojen k počítačovému analyzátoru, který se snažil dešifrovat tuleňovy zvuky. Pokud by šlo o nějakou řeč, měl by ji rozluštit. Zanedlouho vydal první výsledky.

Netrvalo mu to ani dvě minuty.

Rhodan vzal do ruky fólii a četl: „Já, poddaný (nedešifrovatelné, pravděpodobně jméno) prosím vznešené (nějaký název pro bohy), aby mě vrátili do mého živlu (moře?), protože se jinak údu sím.“

Rhodan byl na nejvyšší míru překvapen. Zíral na fólii, než mu ji někdo vzal z rukou.

„Tako!“ zvolal.

„Ano, pane?“

„Dusí se, Tako. Musíme ho rychle vrátit do vody. Uděláš to?“

Tako přikývl. Vzal tuleň do náruče. „Jasně,“ usmál se a v následujícím okamžiku zmizel, aby se krátce nato znovu objevil.

„Bezespory to byla inteligentní bytost,“ vysvětloval Rhodan. „Výsledky analyzátoru to dokazují. Zároveň víme, že mají dvojí možnost dýchání: plícemi a žábami. Plíce však patrně nejsou natolik vyvinuté, aby je udržely při životě mimo vodu delší dobu. -To je všechno.“

Po krátké přestávce dodal: „Samozřejmě se pokusíme s nimi znovu navázat kontakt. Chceme se naučit jejich řeč a mluvit s nimi.“

30

Ještě něco: Tam nahoře na severu to nebyli tuleni, kdo vybudoval neznámou základnu. Myslím, že tuto možnost můžeme vyloučit."

Původně měl Rhodan v úmyslu vyslat údernou skupinu po východu slunce. Noc však byla příliš dlouhá, než aby pozemšťané vydrželi v nečinnosti. Rozdal členům komanda transportní skafandry a zbraně a vydal rozkazy.

Ve skupině byl Rhodan, Reginald Bull, dr. Manoli, tři američtí kosmonaute, Tako Kakuta a Anně Sloaneová - na vlastní přání.

Komando se právě chystalo opustit loď, když se ozvalo Cresto-vo varovné volání: „Stát! Hlásím zaměření!"

Rhodan nechal ostatní čekat ve vchodu a sám se rozběhl zpátky do velínu. Crest tam seděl u přístrojů. Na obrazovce se objevil roj bílých skvrn, které jako by rozrušeně a zdánlivě bezcílně poletovaly sem a tam.

„Co to je?" zeptal se Rhodan.

„Řekl bych, že automatictí špioni," odpověděl Crest. „Nevím, zda si na to vzpomenete: v raném stadiu vývoje naší arkonidské civilizace jsme takové přístroje měli. Nešlo o nic jiného, než o optické a mikrovlnné sondy s velkým dosahem. Tyhleto nejsou větší než tři nebo čtyři dlaně."

Změnil nastavení a zvětšil výřez obrazu. Na okamžik se objevilo malé, disku podobné těleso. Zmizelo, když Crest nastavil normální velikost záběru.

„Ještě nás nenašli," konstatoval Rhodan.

Crest pokrčil rameny. „Člověk nikdy neví, jestli to není nějaký trik."

To byla správná poznámka. Rhodan uvažoval.

„My ale přesto vyrazíme," řekl nakonec. „Půjdemě pěšky. Nepoletíme. Vezmeme si s sebou planýrovací robot, aby nám klestil cestu."

31

Ohlédl se na Thoru, aby zjistil, jestli nemá strach. Ale usmála se na něj.

„Zůstanu s vámi ve stálém spojení," pokračoval Rhodan.

„Nevystavujte loď žádnému nebezpečí. Kdybyste měli dojem, že se neubráníte pomocí energetického štítu, pak vystupte - ale ne moc vysoko — a uleťte!"

My se přesto pokusíme nepříteli zneškodnit. Jsme vybaveni na několik dnů. Pokud to bude možné, dorozumíme se, kde byste si nás vyzvedli..., " zaváhal. „... leda bychom neměli možnost se domlouvat. To se samozřejmě může stát taky!"

Crest přikývl. Thora se přestala usmívat.

Rhodan vyrazil za skupinou. Bull dostal rozkaz, aby přivedl planýrovací robot a aby mu naprogramoval, co se po něm bude chtít. Robot měl pracovat poloautomaticky, což znamenalo, že ho někdo musel vést a řídit.

„Skafandry si necháme na sobě," vysvětloval Rhodan. „Ale zakroutím krkem každému, kdo se opováží letět, aniž by se mě předem zeptal!"

Bull pomohl robotu ven z lodi. Ostatní členové komanda je následovali.

Vystoupili na okraj kráteru a pak sestupovali po úbočí dolů k fjordu. Špioni, jak nazval Crest zaměřené objekty, mezitím zmizeli. Sestup trval něco přes hodinu. Začínal nový den, ale pořád ještě byla tma.

Rhodan se rozhodl, že fjord překonají za pomoci transportních skafandrů. Byl si jist, že je tam nikdo nezaměří.

Planýrovací robot se přes fjord dostal po svém. Čvachtavě vstoupil do vody, za zády se mu vytvořila pěna a zmizel. Měl dostatek síly a prostředků, aby se vypořádal s jakoukoliv podvodní příšerou.

Vyvolal však značný rozruch. Rhodan pod sebou viděl stíny rychle se pohybujících ryb, pak se ozval zvířecí řev, jaký v životě neslyšel. Na hladině se objevila barevná světla.

„To jsou ty koberce," vysvětloval Bull. „Robot jim dodal apetit, a tak se teď snaží něco ulovit."

32

Ještě stáli na břehu. Stejně se na opačný břeh dostanou rychleji než robot, krácející po dně.

K Rhodanovi se přitočila Anně Sloaneová. „Člověku to tady přímo nahání strach, že?" řekla tiše. Podíval se přes fjord.

„Tak do toho!" zvolal. „Nemá smysl čekat."

Tako Kakuta zmizel jako první.

„Nejlepší je být teleporterem," povzdechla si Anně.

Letěli téměř nehlučně, ale tím hlasitěji se projevovaly vodní bytosti. Rhodan právě přelétal jeden z koberců. Koberec se trochu zvedl, prohnul se, zazářil intenzivněji, a když minul svoji domnělou kořist, sbalil se do šedého klubíčka a zmizel v hlubině.

Přelet netrval déle než dvě minuty. Tako Kakuta mezitím našel vhodné místo, přivolal své druhy a Bull k sobě navedl robota. O čtvrt hodiny později se robot vynořil.

Nebyl k poznání.

„Světlo!“ zvolal Rhodan. „Očistěte ho!“

Robot byl obalen popínavými rostlinami. Bull ho zastavil a hmátl po něm. Hned vykřikl překvapením a popleteně zíral na podivného tvora, který se mu zakousl do rukavice. Vypadal jako malá opička, která měla přes oči klapky na ochranu proti vodě. Ohon byl samý osten a zvířátko jím bez ustání divoce mávalo. Bull se octl v nebezpečí, že ho zraní.

„Zahod' to!“ přikázal Rhodan.

„Rád bych,“ zavrčel Bull. „Ale jak?“

Nakonec se mu podařilo chytit zvířátko za ohon a zatáhnout za něj, ale zvíře se zakouslo o to silněji.

Jakmile ohon pustil, opět ho rozkmitalo. Bull se pokusil vysvobodit dalšími způsoby, ale nakonec zabralo až hrubé násilí. Začal zvíře mlátit pěstí do hlavičky, až ho ochromil a ono pak odpadlo.

Bull je zvedl a pozorně si ho prohlížel.

„Není mrtvé,“ uklidňoval Anně, která přišla blíž. „Je jen trochu bez sebe. Podívejte, už se zase hýbe.“

Zvířátko zafunělo a opět chňaplo po Bullyho ruce. Reginald na

to však byl připraven a velkým obloukem je zahodil do vody. Pak už při očišťování robota postupovali opatrněji. Nakonec byl robot zase v pořádku. Bull ho ještě pořádně prohlédl a poplácal po ocelových zádech: „Příště tě radši ponesu na zádech!“

Robot, kterému dali jméno Tom, překonal všechna očekávání. Dokázal porazit a odvalit vzrostlý kmen, jako by to byla slámka. Zároveň vydával takový hluk, že před ním všechno prchalo do útrob pralesa.

Příliš velké stromy chytře obcházel. Neměl totiž jenom sílu - dokázal se i samostatně rozhodnout, na kterou překážku si může troufnout, a na kterou ne.

Už po půlhodině museli udělat pauzu, protože Bullyho začala bolet ruka. Anne-ji prohlédla a zjistila, že mu podvodní opička prokousla rukavici.

Po ošetření prostředkem z arkonidské lékárníčky už Bully žádnou bolest necítil.

„Doufám, že to bylo varováním pro vás všechny,“ řekl Rhodan. „Měli bychom si zvyknout na jedno pravidlo: ničeho se nedotýkat! Věci tohoto světa neznáme!“

Pak maširovali dál - pořád za Tomovými širokými zády. Stezka, kterou klestil, byla dostatečně široká pro dva lidi vedle sebe a vysoká asi dva metry. Tom tak vytvářel jakýsi zelený tunel. Když Rhodan zvedl hlavu a podíval se nahoru, nic přes vrstvu listoví neviděl.

Po třech hodinách pochodu zastavili a zbudovali provizorní tábor. Po dvou se ubytovali v arkonidských stanech, které se při transportu daly schovat do kapsy. Jenom Anně měla svůj vlastní.

Byla ještě pořád tma. Uložili se, aby se trochu prospali. Za dvě hodiny chtěli pokračovat v cestě.

Rhodan si vzal hlídku. Necítil se unaveně a chtěl využít příležitost, aby si promluvil s Thorou. Od ní se dozvěděl, že se auto-

34

matičtí špióni opět objevili, ale zmizeli stejně jako poprvé. Jinou protivníkovu aktivitu nezaznamenali. Během následujících dvou hodin se nic neudalo.

Pak vyrazili a dvakrát ušli asi osmdesát kilometrů. To byl velice slušný výkon, když člověk pomyslí, že šli neprostupnou džunglí a navíc s sebou měli ženu.

Když ke konci druhé třicetihodinové periody rozbili stany, začalo svítat. Rhodan poslal Taká nahoru do korun stromů, aby se podíval, jestli je už vidět cíl cesty.

Tako se po několika minutách vrátil a hlásil: „Asi sto padesát kilometrů severně začíná pohoří. Už teď jsou vidět strmé skalní stěny. Budeme mít potíže na ně vylézt.“

Bull s Deringhousem mezitím připravili jídlo. Unaveně se najedli a zalezli do stanů.

Kapitán Nyssen měl první hlídku, ale opět proběhla v poklidu. Zvířata na Venuši jako by se cizích bytostí bála.

Zato o pár hodin později se na ně neštěstí vrhlo plnou silou. Stráž měl dr. Manoli. Seděl před stanem, který sdílel s Takém a zhasl lampu, přestože to Rhodan *zakázal*. Bavilo ho přihlížet přes listy stromů, jak svítá.

Les byl plný nejrůznějších zvuků, ale Manoli najednou uslyšel jeden, který se zdál být velmi blízko. Rychle zapnul svítilnu a naslouchal. Slyšel nezřetelné chrastění. Vstal a prohlížel okolí, ale nic neviděl.

Pak zaslechl pronikavý výkřik - tak strašný, že mu po zádech přeběhl mráz. Byl to hlas Anně Sloaneové. Dvěma skoky se octl u jejího stanu a posvítil dovnitř.

Anně tam už nebyla a to, co se tam pohybovalo, bylo tak odporné a úděsné, že Manoli málem zkameněl. Na té věci neviděl začátek ani konec. Bylo to něco hadovitého, silného jako stehno a vyrůstalo to ze země. Tělo bylo tvořeno prstenci. Manoli byl přesvědčen, že to leze z díry, kterou si to vyvrtalo - druhý konec už opustil stan Anně Sloaneové a přitom z díry vylézaly další a další prstence. To byl ten chrastivý zvuk, který Manoli zaslechl.

Vtom vedle něj stanul Rhodan. „Co se stalo?“

Manoli se třásl a ukazoval před sebe.

Rhodan dlouho nepřemýšlel. Otočil se a zvolal: „Bully! Dezin-tegrátor!“

Zvenčí se ozvala odpověď. Rhodan zvedl jehlový paprskomet, namířil na chvějící se prstencový korpus a stiskl spoušť. Nesundal z ní prst dřív, dokud neucítil palčivý pach spáleného masa a dokud se přes korpus netáhla tenká čára řezu. Výsledek byl neuvěřitelný.

Tvor lezl dál a za chvíli se ze stanu ztratil. *Zadní* část bytosti se komíhala v díře a začala se měnit.

Plochý konec se spáleným okrajem odpadl, na jeho místě se vytvořila špice podobná hlavě a zvíře se opět dalo do pohybu: ven ze stanu!

Celé to trvalo jen pár vteřin. V tu chvíli Rhodan pochopil, že Anně Sloaneové tímto způsobem nepomůže. Vyběhl ze stanu a křičel na Bullyho.

„Anně unesl nějaký obrovský červ. Podobá se pozemské dešťov-ce. Musíme za ní!“

Oběhli dívčín stan a našli zadní polovinu bytosti, plazící se po uslintané stopě. Bull procedil mezi zuby nadávku, tasil dezinté-grátor a uvolňoval jim cestu ve směru, kudy červ unikal. Rhodan pochopil, že ho chce předběhnout, aby zjistil, co je s Anně.

Kupředu se ale dostávali jen pomalu. Pohybovali se sice o něco rychleji než to zvíře, ale než se dostali k jeho hlavě, potřebovali deset minut. Bully pak namířil dezintegrátor a klouzal s ním po červově těle, dokud se celé neztratilo.

„U druhého buď opatrnější!“ varoval ho Rhodan. „Nevím, jestli nemají pud sebezáchovy. Aby nám s Anně nezmizel pod zemí!“

Bull přikývl a zároveň prodlužoval dezintegrátorem stezku pralesem. Rhodan mu svítil. Na konci takto vytvořené stezky se objevil ocas prvního červa.

Utíkali za ním.

Pomalou předbíhali tělo a ani si přitom nevšimli, že začali zvolna stoupat. Ale i kdyby si toho všimli, nepřikládali by tomu žádný zvláštní význam.

První kus červa byl ještě delší, než druhý. Potřebovali téměř půl hodiny, než se dostali k jeho špičaté hlavě bez očí - a k Anně.

Červ ji nesl zvláštním způsobem. Svíral ji ve smyčce, tvořené částí těla, a držel svoji oběť ve výšce. Bezvládně spočívala ve smyčce, i když zatím se jí zřejmě ještě nic vážného nestalo.

Kráčeli za červem a přemýšleli, jak Anně vysvobodit, a přitom si ani nevšimli, že les začíná řídnout.

„Půjdu z druhé strany,“ rozhodl nakonec Rhodan. „Ty budeš střílet a já se pokusím chytit Anně, až ji pustí.“

Bull přikývl. Počkal, až Rhodan přejde na opačnou stranu těla červa - a pak začal jeho bílé tělo zpracovávat dezintegrátorem.

Červ pod jeho vlivem mizel. Přitom si všiml, že mu hrozí nebezpečí a překulil se. Bull musel před jeho vahou uskočit. Červ se hýbal tak dlouho, dokud Bull nezničil sedm osmin jeho těla. Pak teprve strnul. Anně však ještě pořád vězela v jeho sevření. Bull měl strach, aby ji nezranil, a proto na tuto část zvířete nestřílel.

Rhodan použil paprskomet, rozřízl zbytek červa na tři kusy a vysvobodil Anně z mazlavé, lepkavé hmoty. Pak ji položil o kousek dál na zem a pokoušel se ji probudit k vědomí.

Nikdo si nevšiml, že se několik metrů od nich země propadá do kulaté díry úctyhodného průměru a stejně značné hloubky. Nikdo neviděl bizarní, mnohonohou bytost, podobající se hubené větvi s nesčetnými odnožemi, jak se sune přes okraj jámy a trhavými pohyby se k nim blíží.

Rhodan zamyšleně pozoroval šlemovitou stopu, kterou po sobě zanechal červ. Jen tahle půlka byla dlouhá dobře čtyřicet metrů... Na Venuši se vůbec všechna zvířata zdála být jaksi přerostlá. Teprve

tam, kde se objevila inteligence, byla najednou menší. To dokazovali tuleni a možná i vodní opičky. Jak bezbranný byl proti

36

37

nim tenhle obrovský červ. Jeho jedinou zbraní byla odpornost. Dokázal ulovit Anně, ale už se neubráníl útoku jejích zachránců.

Anně otevřela oči. Nejdřív se zmateně rozhlížela. Unikl jí přidušený výkřik, chytila Rhodana za ruku a zeptala se: „Kde to jsme? Co se stalo?”

Rhodan ji jemně položil zpátky na zem. „Jenom klid, už je po všem!”

„Co to bylo?” vyhrkla a přikryla si rukama tvář, když si vzpomněla, co se stalo. „Něco mě chytilo a táhlo pryč. Lepilo to a bylo to ošklivé. Co to bylo?”

„Červ,” odpověděl Bull. „Nějaká žížala, ale ve venušském vydání.”

Uklidňovala se jen velmi pomalu. Po chvilce sundala ruce z obličeje a podívala se na Rhodana. „Kde je? Vy jste ho...?”

Rhodan přikývl. „Bully ho vyřídil. Jak se cítíte?”

„Díky - až na leknutí dobře. Jak daleko jsme od tábora?”

„Asi hodinu. Až vám bude lip, můžeme jít.”

Souhlasila. Sotva se však napřímila, její pohled minul Bully-ho - a spatřila to.

„Ne!” vykřikla a skočila Rhodanovi do náruče.

Rhodan viděl, co měla Anně na mysli. Vypadalo to jako velká odpadlá větev s mnoha dalšími větévkami. Od spadlé větve by ale člověk nečekal, že se plazí a pohybuje. Bytost byla dlouhá asi dva metry.

Rhodan na ni namířil a pečlivou ranou ji přepůlil. Zvíře se skácelo.

Rhodan zasunul paprskomet zpátky do pouzdra.

Bull se sklonil a chtěl to zvednout.

„Ruce pryč!” okřikl ho Rhodan. „Ty se snad nikdy nezměníš!”

Zatímco si prohlíželi nově objevenou bytost, Anně se ohlédla, spatřila další větvonohé zvíře a vykřikla.

Rhodan znovu vystřelil a hned první ranou to zabil.

Bull zpozorněl. Popadl dezintegrátor a opatrně vykročil k díře, odkud druhé zvíře očividně vylezlo.

„Opatrně!” volal za ním Rhodan.

Bull zničil poslední zbytek křoví a spočinul na okraji díry. Překvapením vykřikl a přivolal tím k sobě Rhodana, který vytáhl lampu a posvítit dolů.

Díra měla v průměru asi tři metry, ale její hloubka se nedala odhadnout, protože byla plná pohybující se masy větvovitých bytostí. Musely jich tam být stovky a vypadalo to, že na něco čekají. Bull zvedl dezintegrátor, ale Rhodan mu přidržel paži.

„Podívej!” řekl.

Větvovití se dali do pohybu. Do jiného pohybu, než předtím. Najednou se jejich masa uprostřed vzdmula - a ukázala se špičatá hlava červa, jakého před půlhodinou vyřídili.

Šel cílevědomě za svým. Zvedal se stále výš a výš, až se jeho hlava octla přímo pod Rhodanem a Bullym.

„Teď střílej!” rozkázal Rhodan.

Bull se paprskem dezintegrátoru nejdřív opřel do těla červa a pak do masy větvovitých. Potřeboval minutu. Možná méně, než byla díra docela prázdná.

Nyní bylo vidět, že je hluboká asi pět metrů. Na dně zely dvě menší díry - patrně nory těch velkých bílých červů, kteří zřejmě žili s větvovitými pohromadě.

Anně se chvěla a pořád se držela Rhodana za ruku.

„Vracíme se!” rozkázal Rhodan. „A propříště víme, že si musíme dávat pozor!”

V táboře mezitím Manoli zničil zbytek červa, který po jejich odchodu ještě vylezl ven. Rhodan mu podal vzorek větvovitého tvora.

„Prostudujte ho,” řekl. „Ale nedotýkejte se ho holýma rukama!”

Když dr. Manoli skončil s prací, oznámil: „Tenhle tvor se většinou skládá z rohoviny. Má minimum orgánů a i ty jsou z podstatné části z rohoviny... Dál jsem si lámal hlavu ohledně šlemu, který po sobě zanechal ten červ. Obsahuje tolik proteinů a jiných složek, že není možné, aby pocházely jenom z těla červa. Podle mě se živí masem a vnitřnostmi. Větvovití oproti němu nejsou

schopni se živit sami a dojdají po červech všechno, co červi nechají, to znamená všechno, co není měkké, protože červi nemají zuby.

Takže tyhle dva druhy bytostí mezi sebou uzavřely jakousi smlouvu. Nejzvláštnější druh symbiózy, o jakém jsem slyšel."

Po zbytek cesty k nepřátelské základně se přihodily už jen dvě události většího významu.

První bylo volání z Good Hope. Crest a Thora hlásili, že po protivníkovi není nadále nikde ani stopy.

Ale opět se objevili tuleni. Dokonce sestoupili až do kráteru.

„A víte, co tu udělali?" zeptal se pobaveně Crest.

„Ne."

„Položili před vchod vsutku majestátní horu ryb. Jako obětní dar božstvu!"

Naštěstí si Thora včas všimla jejich příchodu a zapnula ce-rebrální analyzátor, který četl jejich myšlenky. Když se vrátili do moře, Crest vzal ryby na palubu, aby tuleně neurazil.

Druhou událostí bylo setkání s venušským dinosaurem, které všichni čekali. Proběhlo však velmi nedramaticky, protože si komanda nevšiml.

Přesto však představoval jisté nebezpečí.

Z pěti set kilometrů celkové vzdálenosti v tu dobu urazili čtyři stovky. Přešli už přes hřebeny dvou pohoří a za tím druhým objevili protáhlé, úzké údolí, porostlé džunglí.

Rhodan měl chuť použít transportní kombinézy a údolí jednoduše přeletět, ale sto kilometrů, které je dělilo od protivníka, mu už nepřipadalo jako bezpečná vzdálenost.

Vhodnými přístroji lze na tuto vzdálenost cizí zdroje energie snadno zaměřit.

Sestoupili do údolí po svých a znovu kráčeli za Torném, který neúnavně prosekával stezku.

40

Anně Sloaneová byla první, kdo si všiml, že před nimi není něco v pořádku. Náhle zůstala stát, až do ní Bull nechtěně narazil. Jenom Tom neomylně kráčet dál, až ho Bull výkřikem zastavil.

„Vy jste nic neslyšeli?" zeptala se Anně.

Bully zavrtěl hlavou. „Ne, nic. A vy?"

Anně pokyvovala hlavou. Chtěla něco říct, ale předešel ji mohutný, dunivý zvuk. Země se zatřásla.

„Dinosaurus!" zvolal Rhodan. „A jde sem!"

Bull naslouchal.

Teprve po drahé době se zvuk ozval znovu.

„Jde sem!" usmál se. „A na jeden krok potřebuje dvě minuty!"

Rhodan řekl: „Tako, jdi nahoru, jestli ho uvidíš."

Japonec zmizel. Za pár vteřin byl zpět.

„Přichází od východu," oznamoval. „Pokud nezmění směr, mine nás severně odtud asi o dvě stě metrů."

„Tak jdi zase nahoru a zjisti, jestli ho nezměnil."

Čekali. Nemělo význam pokračovat v cestě, mohli by mu vběhnout přímo pod nohy.

Dunění a záchvěvy země zesilovaly a začínaly se podobat malému zamětřesení. Rhodan se pokoušel hledět skrz koruny stromů, aby viděl aspoň krk té obludy, ale marně.

Další dinosaurův krok vyvolal tak silný otřes půdy, že to trhlo i Rhodanem. V následujícím okamžiku stál Tako vedle něj. „Změnil směr! Jde přímo na nás!"

„Jak je daleko?"

„Při druhém kroku je tu."

Všichni to slyšeli. Rhodan se po nich rozhlédl. „Ted' už nemá význam utíkat," řekl klidně. „Už bychom mu neutekli. Ale můžeme se bránit!"

Bull pochopil, co má na mysli. Přinesl oba dezintegrátory a jeden podal Rhodanovi.

„Mířit šikmo nad sebe!" přikazoval Rhodan. „Kdyby se kácel na nás, musí se jeho tělo rozložit na atomy už ve vzduchu."

41

• m

Bull přikývl. Rhodan zavolala přes rameno: „Zůstaňte těsně při sobě!"

Zdálky slyšeli šum -jako u vodopádu. To dinosaur svým mocným tělem rozhrnoval pralesní porost. Pak se najednou setmělo. Přes les padl hluboký stín a pár vteřin nato s ohlušujícím rachotem dopadl ani ne pět metrů od Rho daná neuvěřitelně silný šedivý sloup.

„Pozor!" zvolal Rhodan. „Jde přímo přes nás!"

Sotva to dořekl, další šedivý sloup dopadl těsně vedle Bullyho. Chvilí vládla úplná tma. Čtyři nebo pět metrů nad nimi se kle nulo páchnoucí břicho dinosaura, ale zápach nikomu z nich nevadil. V duchu se spíš ptali, jestli je jeho zadní nohy minou jako ty přední. Rhodan sklonil ruku s dezintegrátorem.

„Pozor na ocas!“ zvolal Bull. „Jednou ranou nás smete!“

Rrrrums! - První zadní noha. Masivní tělo se posunulo o kus dopředu.

Bull zašilhal do strany.

Rrrrums! - Poslední noha.

Dinosaur se pohnul, ocas zasvištěl nad jejich hlavami a zvedl vítr.

Pak znovu...

Pár minut uběhlo v napjaté atmosféře a nebezpečí pominulo.

Bull odložil těžký dezintegrátor a otřel si z čela pot. Znovu se zašklebil.

„Rozpětí mezi nohama sedm metrů,“ řekl. „Kdyby to bylo míň, asi nás vlevo nebo vpravo dostal.“

Kolem poledne třetího pozemského dne od chvíle, kdy odešli z paluby Good Hope, dorazili do míst, kde předpokládali základnu nepřitele. Tady byla úplně jiná krajina, než jakou dosud procházeli.

42

Dostali se asi do šesti tisíc metrů nadmořské výšky. Huř se jim dýchalo a v uších jim hučelo. Poslední část cesty po kamenitém svahu je udolávala.

Před nimi se tyčily horské vrcholy, mocnější než všechny, které dosud viděli. Rhodan byl přesvědčen, že nepřítel umístil své přístroje na nejvyšší z nich, ale ze svého stanoviště neobjevili ani tou nejlepší optikou nic. Pokud byla nahoře skutečně nějaká zařízení, musela být zabudována do skály a dobře zamaskována.

Na severním okraji náhorní plošiny, ke které dospěli, nechal Rhodan zbudovat tábor jako základnu pro další průzkumné výpravy.

Odpoledne toho dne vytvořil dvě skupiny, které měly za úkol prohledat okolí tábora. Tako Kakuta s kapitánem Nyssenem a nadporučíkem Freytem vystoupali asi tisíc metrů nahoru do hor, ale našli jenom zdechlinu zvířete, podobného lišce.

V táboře zůstala jenom Anně Sloaneová a poručík Deringhouse. Anně obsluhovala malý zaměřovač, reagující na všechny formy energie.

Ale nepřítel mlčel.

Rhodan se necítil dvakrát dobře. Dokud nevěděl, kde je protivník, mohlo to klidně být tak, že jejich tábor měl nepřítel jako na talíři. Cizí bytosti mohly klidně sedět někde v horách a bavit se pohledem na skupinu tak dlouho, než je to začne nudit a než se pustí do útoku.

Pokračovali v pročesávání okolí tábora. Tentokrát šel Tako s oběma Američany směrem, kudy se minule odebrali Rhodan, Bull a Manoli, zatímco tito tři sledovali starou Takovu stopu do hor. Došli až ke zdechlině lišky, a když ani oni nenašli žádné další stopy, rozhodli se, že se vrátí.

Rhodan naposledy pohlédl na příkrou skalní stěnu a zarazil se. „Koukněte!“

43

Zvedli hlavy, ale chvíli jim trvalo, než pochopili, co má na mysli. Vrchní část stěny jako by ležela dál než spodní, ale zespodu nešlo odhadnout, o jaký kus jsou obě části skály posunuty. Každopádně tam nahoře musela být plošina, kterou zespodu nebylo vidět.

Rhodan začal lézt jako první. Stěna byla stále obtížnější. Dostali se sto metrů nahoru, ale posledních padesát vypadalo nezdolatel-ně.

Na pomoc jim přispěchala náhoda.

Rhodan pocítil chvění skály. Z neznámého směru se blížilo nebezpečí. Přitiskl se ke stěně a tasil jehlový paprskomet.

Potom uslyšel zvuky podobné hlubokým tónům varhan, a když se ohlédl, šikmo pod sebou viděl mihotající se vzduch, zvedající prach mezi dvěma balvany.

Nedokázal si to vysvětlit. Vzduch se tam zdál být podstatně teplejší než okolí, a jako by ho něco hnalo ven ze skály. Dále si všiml, že soustava balvanů vedla horký vzduch do skalního komína, kterým vylezli až na tuto úroveň. Hnaný vzduch se už podobal or-kánu. Kdyby byli v tuhle chvíli ještě v komíně, smetlo by je to.

Trvalo to asi dvě minuty. Pak se vítr utišil a skalní stěna přestala hučet.

Během uplynulých dvou minut nepadlo ani slovo. Rhodan ukázal k těm dvěma skalám a zvolal:

„Možná, že se tudy dostaneme lip! Pořádně se držte, kdyby to zase začalo foukat!“

Traversovali na druhou stranu, Rhodan tentokrát jako poslední. Bull byl první, kdo se dostal mezi balvany. Chvilí to tam nedůvěřivě okukoval, pak udělal krok a zmizel. Manoli ho následoval a pak i Rhodan.

Zjistili, že balvany zakrývaly vstup do půldruhého metru širokého, otevřeného kanálu, který trochu stoupal. Stěny a dno byly tak hladké, že měli potíže s výstupem, i když stoupání bylo velmi mírné. Rhodan si to vysvětloval tím, že stěny vyhladil vliv horkého vzduchu stejně, jako by to udělala voda. Kanál se postupně rozšiřoval, až nakonec vyústil do otvoru nad

44

jejich hlavami. Rhodan vystrčil ruce, chytil se okraje a vyhoupl se nahoru.

Byla tam skalní plošina - areál o rozměru asi jednoho hektaru. Plošina byla také mimořádně hladká, a když se Rhodan otočil směrem ke skalní stěně, která ji podkovovitě obklopovala, spatřil těsně nad zemí řadu malých černých otvorů.

„Pojďme se podívat!“

Nedůvěřivě vykročili ke stěně. Otvory byly nepravidelné. Muži svírali v dlaních zbraně, protože se obávali, že okolní klid klame.

Díry ve skále měly v průměru půl metru a byly kulaté, přestože měly nepravidelné okraje. Jejich střed se nacházel ve výšce asi dvou metrů. Jeden otvor byl od druhého vzdálen osm metrů.

Několik kroků před stěnou se Rhodan zastavil a zvedl ruku. Bull stál vlevo od něj, Manoli vpravo.

Rhodan se pokoušel očima proniknout temnotu v otvoru, před kterým stál, ale nedařilo se mu.

Bull řekl polohlasně: „Asi něco vidím!“

Stál proti jinému otvoru. Rhodan k němu došel. Když se trochu vynasnažil, uviděl uvnitř obrysy něčeho šedého, ale nepoznával, oč šlo.

Naznačil Bullovi a Manolimu, aby zůstali stát, a dál šel sám. Přiblížil se k díře na tři metry a nespouštěl přitom svůj objev z očí.

Viděl něco válcovitého, co bylo uloženo v otvoru, a co těsně před okrajem díry končilo.

Když poznal, co to je, zděsil se. Ještě nikdy neviděl tak velký dezintegrátor a hlavně ještě nikdy žádný nemířil přímo na jeho břicho.

Uskočil, padl k zemi a křikl na ostatní: „Kryjte se!“

Uvnitř hory se pár minut předtím odehrálo následující: Automatický zaměřovač vyhodnotil svá pozorování a oznamoval veliteli: „Tři bytosti vstoupily větracím kanálem na přistávací plošinu. Jsou to...“

45

Pak následoval přesný popis zmíněných bytostí.

Velitel základny vydal rozkazy: „Poplach! Stupeň tři! Přepnout na řízenou palbu. Střílet jen na rozkaz velitele!“

Velitel podle popisu poznal, že nejde o zdejší obvyklé tvory, po kterých by bylo možné beze všeho střílet. Ale po všech letech, které tu nerušené strávil, zůstal klidný a pozoroval optickoelektro-nický zaměřovač.

Když Rhodan setrval pět minut na břiše, aniž by se něco stalo, začal si ze svého úleku dělat legraci.

Překulil se až ke skalní stěně. Pak vstal a pomalu se sunul k nejbližšímu otvoru. Milimetr po milimetru nahlížel dovnitř. Hlaveň dezintegrátoru byla na dosah. Ale mezi ní a okrajem díry zůstal dostatek prostoru, aby se jím člověk mohl protáhnout.

Aniž by dlouho přemýšlel o riziku, Rhodan skočil dovnitř a rychle se plazil podél hlavně dál do útrob skály. I tady byly stěny dokonale hladké, takže se svezl jako po skluzavce do jeskyně.

Rhodanův krkolomný výstup veliteli neunikl. Zpráva ze zeměro-vače ho opět překvapila. Bylo těžko představitelné, že by se někdo, kdo vypadal a byl oblečen jako bytost venku, vůbec odvážil k hlavní dezintegrátoru, natož aby podél ní vlezl dovnitř.

Velitel si přiznal, že cizincovo chování neodpovídá jeho očekáváním. Avšak pořád mu ještě chyběly důležité informace, bez nichž nebyl schopen o třech cizincích zodpovědně rozhodnout.

K průzkumu jeskyně nebyli patřičně vybaveni - hlavně s sebou neměli svítilnu. A uvnitř vládlo značné šero.

46

Za druhým a pátým otvorem stál dezintegrátor. Ostatní sloužily jako okna.

Rhodan studoval dezintegrátor, kolem nějž se dostal dovnitř. Byl postaven na stejném principu jako přístroj z Good Hope, i když to pořád nebyl žádný přesvědčivý důkaz o případné příbuznosti

konstruktérů.

Manoli a Bull mezitím prohlédli stěny jeskyně a druhý dezintegrátor. U toho prvního Rhodana napadlo, že nemá žádný ovládací mechanismus, kromě toho bylo překvapivým zjištěním, že je pevně zabudován, takže mohl střílet jen přímo před sebe. Ale tohle mohlo být vyrovnáváno nastavením rozsahu vějíře palby. Dva dezintegrátory tohoto typu mohly mít snadno pod kontrolou celou skalní plošinu.

Manoli a Bull se vrátili k Rhodanovi.

„Tak co, jsi zklamán?“ zeptal se Bully.

„Čím?“

„Touhle jeskyní. Čekali jsme velkoryse zbudovanou pevnost a co jsme našli? Mizernou díru ve skále!“ Rhodan se usmál.

„Našels ovládací mechanismus?“

Bull se plácl otevřenou dlaní do čela. „No jo! Tak tohle asi nebude jediná místnost ve skále!“

Rhodan položil ruku na hlaveň dezintegrátoru. „Tohle je ko-voplastik. Vydrží sto let. Ale pak taky koroduje. Takže tu musí být...“

„Někdo, kdo ty hlavně chodí udržovat,“ dodal Bull.

„Tak nějak,“ přitakal Rhodan.

„Ale kde je?“

Rhodan pokrčil rameny. „Nejsem jasnovidec. Ale jedno vím. Ti, kdo ovládají tahle děla, je už proti nám mohli několikrát použít. Jestliže jednají podle pravidel lidské logiky, chtějí s námi navázat kontakt. Proto nepoužili násilí. Kde tedy ale jsou?“

47

„Vypadá to, že dál se nedostaneme,“ řekl Rhodan, když bezúspěšně prohledali stěny jeskyně. „Měli bychom sem přivést Anně Sloa-neovou a Taká. Anně by se měla pokusit najít otevírací mechanismus, pokud tu je. A jestli není, pak bude muset Tako do hory.“

Manoli se zatvářil pochybovačně. „Takže komando smrti, veliteli.“

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Nesmysl. Takový vlohý podléhají zákonům fyziky. Nikdy nemůže rematerializovat uvnitř cizí hmoty - má v sobě nouzovou zábranu. Pokud nebudou uvnitř hory žádné duté prostory, automaticky se vrátí na místo, odkud vyšel.“

„A co protivník?“ zeptal se Manoli.

„Nám nic neudělal. Proč by měl ubližovat jemu?“

Manoli pokrčil rameny.

Bull měl jiný návrh. „Proč to nezkusíme našimi dezintegrátory? Mohli bychom odstranit skálu a najít nějakou chodbu.“

Rhodan přiznal, že už na to pomyslel. „To je riziko,“ řekl. „Mohli by se domnívat, že na ně chceme zaútočit.“

„Vypadá to, že jsou dost inteligentní, aby pochopili, že jenom hledáme cestu odtud!“

S tím Rhodan souhlasil.

„Takže?“

Rhodan přikývl. Bull zvedl dezintegrátor, namířil na zadní síť-nu jeskyně a stiskl spoušť.

Ale nic!

Kámen se ani nehnul!

Bull zavrčel a sklonil ruku. „Nic.“

Jeho zlost byla natolik komická, že se Rhodan musel nahlas zasmát. Manoli byl překvapen stejně jako Bull. Dosud si myslel, že arkonidskému dezintegrátoru nic neodolá.

Bull se mezitím zamyslel. „Aha,“ zavrčel. „Intenzifikace krystalického pole. Ale odkud berou energii?“

48

Automatický zaměřovač si všiml Bullyho pokusu o otevření stěny a informoval velitele. Ten byl natolik chladnokrevný, že to skutečně nepovažoval za formu útoku, ale za hledání cesty do skály. Ale poněkud se tomu divil. Pokládal cizince za primitivy, které nemůže napadnout, že by v hoře byly ještě další prostory.

Jelikož použili dezintegrátor a byli přitom očividně na nižším vývojovém stupni, šlo o neobvyklý jev. Proto se velitel rozhodl, že bude vyčkávat dál.

V táboře dostali zprávu. Tako, který při Rhodanově nepřítomnosti velel, vydal rozkaz sbalit stany a rozdal transportní skafandry. Před Tomem stál těžký úkol v podobě strmé skalní stěny. Při výstupu si musel pomoci malým antigravem. Ale nakonec to zvládli.

Pět hodin poté, co opustili základní tábor, ležely stany a přístroje nahoře na skalní plošině.

Pro velitele základny představoval robot Tom další hádanku. Cizinci působili dojmem odvážných jedinců, kteří se nezalekli ani mocných dezintegrátorů. Disponovali robotem, ale ten, ani jejich oblečení, nemohly být jejich vlastními výtvoři. Kde tedy byly bytosti, které stvořily robota a skafandry, o kterých mu vyprávěli mořští tvorové?

Velitel začínal chápat, že odpověď na tuto otázku dostane teprve tehdy, až najde loď, kterou se před časem snažil pomocí sacího paprsku přitáhnout na plošinu, protože to byla jedna z lodí, na které měl podle instrukcí zakázáno střílet. Loď mu však dokázala uniknout a nakonec přistála v nějakém velmi dobrém úkrytu. Mořské bytosti nebyly schopny přesně určit pozici lodi. Zůstávala stále neobjevena, a velitelova zvědavost proto rostla.

Čekání začínalo být nesnesitelné.

Rhodan zkoumavě pohlédl k nebi. Mraky visely poměrně nízko. „Zkusíme to, Anně?“ zeptal se.

Anně Sloaneová přikývla. Rhodan ustoupil o krok a posadil se

na zem, aby ji nerušil. Dívka zavřela oči a začala pátrat. Chvilí neviděla vůbec nic, ale čím silněji se na svůj úkol soustřeďovala, tím jasnější obraz o nitru hory získávala. V duchu ohmatávala chodbu, která vedla z jeskyně do útrob skal. Hledala nějaký otevírací mechanismus, ale nenacházela jej. Po deseti minutách se vyčerpala natolik, že experiment přerušila.

Chvilí si odpočinula a začala znovu. Tentokrát našla další chodbu, vzdálenou asi deset metrů od té první, ale ani tam nenašla žádné zařízení, které by sloužilo otevírání tajných dveří do jeskyně.

Pak nalezla ještě třetí a čtvrtou chodbu, ale víc už nic. Proto se pokusila proniknout chodbou do nitra hory. Dokázala to do vzdálenosti třiceti metrů, ale dál už viděla nezřetelně a nejasně, a nakonec vůbec nic.

Celý pokus trval hodinu a půl. Anně se vyčerpala natolik, že si musela lehnout. Rhodan se jí chtěl ještě na něco zeptat, ale zamumlala jen: „Nic...“ a tvrdě usnula.

O Anniných pokusech se velitel nedozvěděl. Pokus telekineta proniknout do skály svým duchem nepatřil k záležitostem, které by jeho přístroje uměly zaznamenat.

Proto se divil nečinnosti, ve které cizinci zdánlivě setrvali. Po jejich počáteční nezřízené aktivitě by od nich čekal víc.

Když se Anně znovu probudila, míjely poslední minuty dne. Byla tak unavena, že prospala dvacet hodin.

Rhodan využil čas k tomu, aby s ostatními dopravil všechna zavazadla do jeskyně. Posléze zakryli otvory plachtami z celtoviny, aby se aspoň trochu chránili před případnou bouří. „Ztratili jste spoustu času, že?“ otázala se Anně. „Mojí vinou.“ Rhodan zavrtěl hlavou. „Jste pro nás tak cenná, Anně, že by-

50

chom vás klidně nechali spát celý den - myslím pozemský den, samozřejmě.“

„Ó, díky. Pošlete teď Taká?“

Rhodan přikývl.

„Chce jít?“

„Ano. Čeká jen, že mu řeknete všechno, co jste zjistila.“

Tako čekal u skalní stěny. Anně mu v rychlosti sdělila, co viděla.

„Nejpozději za hodinu musíš být zpátky!“ prikazoval přísně Rhodan. „Pokud bys zůstal déle, museli bychom se domnívat, že se ti něco stalo.“

Tako se usmál. „A co byste pak udělali?“

Rhodan otázkou neuvedla do rozpaků. „Však my bychom tě našli, jen se neboj.“

„Dobrá. Takže za hodinu na shledanou!“

Tako měl v tu chvíli strach. Pocítil zaškrbnutí, jak byl vyveden z dráhy, když měl rematerializovat v pevné hmotě. Vteřinu nato už byl klidný a nahmatával kolem sebe něco, co vypadalo jako hladký, chladný kámen.

Byla tam dokonalá tma.

Chvilí stál a poslouchal.

Ale vládlo tam ticho.

Ticho a tma.

Pak ucítil zvláštní pach, který se táhl z nitra hory. Pokoušel se vzpomenout, k čemu by ho přirovnal, ale na nic nepřišel. V životě ještě nic takového nepocítil.

Zapnul svítilnu a pochodoval dál do hory. Čím déle se zdržoval v chodbě, tím menší strach měl, a když kráčet deset minut, téměř by si ten svůj počáteční strach vyčetl.

51

Takovo proniknutí do chodby bylo pro automatický zaměřovač změřitelnou hodnotou. Poslal o tom zprávu veliteli.

Průnik jednoho muže nepovažoval velitel za ohrožení základny. Naopak - viděl v tom možnost zjistit záměry cizinců, jejich původ a především informace o bytostech, od kterých mají vybavení a zbraně. Proto vydal svým policistům rozkaz, aby Taká zatkli.

Okamžitě ho uposlechli.

Policisté o vetřelci věděli, že je teleporter, a proto jim bylo jasné, že ho nemohou jen tak zajmout.

Nejdříve ho museli dostat do bezvědomí.

Zároveň byli informováni, že má svítilnu, takže se před ním museli ukrýt.

Nakonec ještě věděli, že je ozbrojen. Zaměřovač sice nepodal zprávu o druhu zbraně, nicméně věděl, že je velmi silná. Policisté byli stvořeni k tomu, aby i za cenu vlastního života střežili v horské pevnosti pořádek.

Deset policistů, určených k zatčení Taká, se rozdělilo do dvou bočních chodeb vedle té, po které přicházel.

V naprostém klidu vyčkávali, až se ozve velitelův rozkaz, že mají otevřít dveře a chopit se vetřelce.

Tako se už málem vydal na zpáteční cestu. Připadalo mu nesmyslné kráčet dlouho kilometry po prázdné chodbě. Nejradši by u sebe měl Perryho Rhodana. Toho by možná napadlo, co dělat.

Zastavil a rozhlížel se.

Pak se soustředil na obraz jeskyně, odkud se teleportoval do ne- j konečné chodby a málem se vrátil zpátky, když vedle sebe zaslechl nějaký šramot.

52

Trhlo to s ním, otočil se a v kulovitém otvoru ve stěně spatřil bytosti, jaké ještě nikdy neviděl.

Pravděpodobně by se zachránil, kdyby v tu chvíli nemusel rozvažovat mezi teleportací a tím, zda má tasit dezintegrátor. Než se však stačil rozhodnout, něco ho bolestivě zasáhlo do zad a omráčilo ho to.

Velitelův rozkaz přišel okamžitě: „Připravte zajatce k výslechu!”

Policisté odnesli Taká na lůžko, položili ho, nasadili mu přilbu, odkud vycházelo několik červených kabelů, a ohlásili veliteli: „Rozkaz splněn!”

To, co Tako pod hypnózou vypovídal, bylo pro velitele nemalým překvapením. Musel změnit názor na způsob, jakým se dvě bytosti, od nichž měly ty ostatní vybavení, setkaly s podvyvinutými.

Navíc se dozvěděl, že cizinci považují horu za základnu nepřitele. Proto by nyní udělal chybu, kdyby jim jednoduše otevřel.

Musel je na to nejdříve připravit, a podle toho vydal příslušné rozkazy.

Uplynula hodina, a Tako se nevrátil. Rhodan zneklidněl. Chápal, že musí přivolat Good Hope, děj se co děj. Jenom s pomocí palubních zbraní se mu mohlo podařit prorazit skálu a najít cestu do nitra hory.

Šlo o velmi těžké rozhodnutí.

Když se nakonec posadil, aby se spojil s Créstem a Thorou, do stanu se vrátil Bull.

„Stěna!” volal. „Otevřela se!”

Rhodan vyskočil a utíkal s Bully ven. Někdo držel v ruce svítilnu a svítil na stěnu, ze které zívala černá díra.

Rhodan nezaváhal.

53

„K odchodu připravit! Lampy, zbraně a vysílačku s sebou! Pospěšte si!”

Během okamžiku vyrazili.

Těsně za Rhodanem kráčela Anně. Perry jí přikázal, aby svá „tykadla” namířila do všech stran. Za ní šel Manoli, tři Američané a nakonec Bull.

Ušli asi třicet metrů a vtom se chodba rozžářila rozptýleným mléčným světlem, které nevrhlo stín.

Rhodan se zastavil. Myslel si, že jenom přešli přes nějaký spínač.

„Tady je odbočka,” zašeptala Anně. „A naproti další,” řekla a ukázala vedle sebe na uzavřené stěny.

„Prázdné?" zeptal se Rhodan.

Přikývla.

Šli dál. Rhodan věděl, že se do chodeb vlastním přičiněním nedostanou. Anně hlásila další a další chodby a Rhodan si začal uvědomovat, že jdou po kruhovitě vedené chodbě, a že odbočky jsou řazeny radiálně. Ty patrně vedly do prostor, které by hrozně rád viděl, ale netušil, jak se k nim dostat...

„Stát!" špitla Anně po půlhodině chůze. „V chodbách jsou lidé!"

„Lidé?"

Anně zavřela oči a soustředila se na hledání. Ohmatávala těla v boční chodbě. Bylo to zvláštní - značně se podobala lidským tělům, ale nehýbala se. Byla strnulá jako těla mrtvol a Anně přeběhl mráz po zádech.

„Podobají se lidem," řekla. „Ale nehýbají se."

Rhodan rozhodl, že se jim nebudou věnovat. Šli dál.

Velitel s obavami registroval, že se skupina cizinců zastavila přede dveřmi, za nimiž umístil svoji první policejní hlídku.

Byla to náhoda? Zaměřovače nic neukazovaly, takže asi byla. Otevřel dveře výtahové šachty, počkal, až cizinci nastoupí a nechal je sjet dolů. Potom vydal příkaz policistům, aby za nimi uzavřeli chodbu.

54

Dveře byly více než dva metry vysoké a nejméně tři široké. Za nimi se nacházela krabicová místnost bez střechy. Rhodan tam strčil hlavu a ucítil průvan.

Výtahová šachta.

Dlouho neváhali a nastoupili. Chvíli se nic nedělo, ale pak se rozjeli dolů tak rychle, až se jim zdálo, že jim země padá pod nohama.

Jízda trvala jen pár vteřin.

Rhodan však odhadoval, že ujeli možná dvě stě metrů. Sotva zastavili, otevřela se před nimi stěna, za níž byla chodba, navlas stejná jako ta, kterou opustili nahoře.

„Hele!" upozornil Bull na cizí bytosti.

Stály vlevo na chodbě, asi dvacet metrů od výtahu, a nehýbaly se. Podobaly se lidem, a přesto vypadaly jako pekelníci. Jejich tváře byly temné a samá jizva. Šaty zřejmě neznali, jejich těla byla až na několik temných skvrn nahá.

Bull tasil zbraň a čekal. Cizinci se pořád ještě nepohnuli. Rhodan k nim vykročil. Nechali ho dojít na deset metrů, pak zvedli ruce a namířili na něj. Pokrčil rameny a vrátil se. „Jdeme na druhou stranu," řekl. „Proti tomu asi nic nemají."

Na opačné straně byla chodba prázdná.

„Kdo ví, do jaké pasti nás vlastně vlákali!" zabručel zlostně Bull.

„Co chceš dělat?" zeptal se Rhodan. „Chceš se snad s nimi střít?"

„Co je?" vyhrkl Bull. „Výtah..."

Výtah zmizel. Vstup se uzavřel a stěna byla opět hladká jako všude kolem.

„Zatraceně..."

Nezbylo jim, než pokračovat chodbou. Anně začínala ztrácet sílu. Rhodan ji šetřil, aby měl k dispozici její schopnosti, kdyby je potřebovali.

55

Protože Rhodan kráčel kupředu jen opatrně, velitel mezitím získával z Takové mozku další informace. Zjistil znalost dvou řečí, přenesl ji na dva policejní důstojníky a vyslal je cizincům vstříc.

„Stát!" zvolal Rhodan, když spatřil blížící se postavy. Důstojníci přicházeli se zdviženýma rukama.

Rhodan zjišťoval, že na sobě mají oblečení, a že jsou dokonce světlejší barvy pleti než ti, s nimiž se střetli u výtahu. Navíc neměli v obličeji žádné jizvy. Pokoušel se jim vyčíst z tváří, oč jim jde, ale nic nezjistil.

Ti dva byli bezvousí a měli čelo o něco vyšší než lidé. Jinak by to ale klidně mohli být pozemšťané. Zastavili se pár metrů před Rhodanem. Jeden z nich promluvil jasnou, zpěvavou řečí, ale Rhodan jí nerozuměl. Zněla jako japonština nebo korejština, jenže Rhodan nepředpokládal, že by v pevnosti uměli japonsky.

Zatímco mlčel, promluvil druhý cizinec: „Velitel vás prosí, abyste se k němu obtěžovali. Vzkazuje vám, že jste vítáni. Nemusíte se ničeho obávat!"

Angličtina, kterou hovořil, byla čistá a bez přízvuku. Jenom trochu monotónní. Perry chvilku uvažoval a pak mu došlo, že první řeč byla přece jen japonština. Pouze přenesli Takový jazykové schopnosti na

své lidi.

„Jsme vašemu veliteli velmi zavázáni," řekl Rhodan. „Odvedli byste nás k němu, prosím?"

„Následujte nás, prosím," řekl cizinec, který mluvil anglicky, a otočil se, aby šel napřed.

Když vykročili, Rhodan se ohlédl na své lidi a zašeptal: „Mějte se na pozoru! Nejsem si jist, jestli na nás nezkoušejí nějaký trik!"

Kdosi souhlasně zavrčel. Bull dodal: „Měli jsme se ho zeptat na Taká."

„Za chvíli," odpověděl Rhodan.

Netrvalo dlouho a vstoupili do obrovité, válcovité jeskyně s galeriemi. Bylo jim jasné, že se blíží k centru hory. Uprostřed stála kulovitá budova, vysoká jako jeskyně, ba dokonce se zdálo, jako by nahoře prorůstala stropem.

56

Sotva se v obvykle neprostupně vypadající stěně budovy otevřel vstup a skupina vešla, octli se v jasně osvětleném sále, který i přes svou značnou rozlohu zabíral v budově jen málo místa. Na zadní stěně sálu byl umístěn ovládací panel - stejný, jak ho Rhodan v menším provedení znal z Good Hope.

Oba cizinci se zastavili uprostřed sálu. Počkali, až k nim Rhodan a jeho lidé přijdou, pak se jeden z nich otočil k ovládacímu panelu, ukázal na něj, usmál se a řekl: „To je velitel! Je potěšen, že vás může přivítat!"

Zbytek se skládal z nepřetržitého úžasu nad technickými divy, které ukrývalo nitro hory. Rhodan a Bull, kteří před časem absolvovali arkonidské hypnoškolení, jež jim zprostředkovalo všechny znalosti a vědomosti Arkonidanů, se nedivili ani tak technice jako tomu, že ji našli zrovna na Venuši.

Velitel, který byl stejně zvědavý jako ochotný informovat, jim sdělil, že jeho tvůrci patřili ke stejné civilizaci, ke které náleží i Thora s Crestem.

Rhodan oba Arkonidany ihned povolal.

Bylo pro něj velkým zážitkem pozorovat Cresta, jak je vlastně poprvé od jejich setkání skutečně překvapen. Crest naprosto nechápal, jak se mohla taková část arkonidských kolonizačních dějin v historické registratuře ztratit beze stopy. Tím hlouběji se pak ponořil do informací, které mu sděloval velitel.

Rhodan s Bullym mezitím zkoumali chodby a prostory hory sektor po sektoru, chodbu po chodbě. S potěšením konstatovali, že je tam dostatek použitelného materiálu, který Třetí mocnosti snadno pomůže překonat všechny počáteční potíže.

Tako Kakuta byl samozřejmě propuštěn a stejně jako ostatní dostal od velitele vlastní obytnou kabinu v desátém poschodí. Ostatní trávili čas podle chuti a nálady. Teď se mohli pohybovat, kde chtěli.

Velitel navíc zavřel své zjizvené policisty do jejich kabin. Byli

57

to jen roboti, kteří tu vytrvali od dob stavby pevnosti. Uvnitř nežila žádná skutečně živá, organická bytost. Bylo postaráno o stálou údržbu zařízení, proto pevnost vydržela v tomto stavu celá tisíciletí. Jenom někteří jednodušší roboti nebyli dostatečně ošetřováni, proto jim koroze ztmavla a zjizvila se pleť. Výjimku tvořili komplexněji naprogramovaní roboti - důstojníci.

Následujícího dne přišel mezi pozemšťany unavený Crest. Jeho oči však zářily. Sděloval jim, že je připraven informovat je o všem, co se dozvěděl o historii pevnosti.

Sešli se v konferenčním sále - všichni kromě Thory. Tu bylo od přistání Good Hope na náhorní plošinu jen málokdy vidět. Rho-dan věřil, že ví, co Thora v pevnosti hledá, a litoval ji.

„Tato základna," začal pomalu Crest, „je podle vašeho měření času stará asi deset tisíc let. Pochází z periody první arko-nidské kolonizace. Flotila kolonizátorů, která se tu zastavila, měla původně jiný cíl. Přerušila svůj let, protože se jim třetí planeta této sluneční soustavy zdála být vhodnější než ta původně hledaná.

Třetí planetou byla vaše Země a byla obydlená, proto přistáli tady a odtud připravovali osídlení Země. Tato pevnost přitom vznikla jako pracovní základna.

Podle kroniky osídlili Arkonidané jeden pozemský kontinent, který už podle záznamů neexistuje.

Tenkrát před deseti tisíci lety tvořil jakýsi most mezi Evropou a Amerikou. Kolonizace však neměla dlouhého trvání. Zastavila ji přírodní katastrofa, která říši zničila. Pouhých pět procent Arkonidanů jí uniklo a stáhlo se sem na Venuši.

Rada kolonistů pak rozhodla, aby se zbylí Arkonidané rozletěli ze svým původním cílem, když se Země neosvědčila. Rozhodnutí bylo uskutečněno a velká část kolonistů z Venuše odletěla. Zůstalo jen několik málo osob, pro které na lodích nezbylo místo. Ty-

hle osoby byly těžšího, letargického myšlení, proto je tu rada nechala. Před osmi tisíci lety zemřel poslední z nich.

Kolonizace v tomto sektoru Galaxie se zdála být odjakživa odsouzena k zániku. O flotile, která opustila Venuši, už nikdo nikdy neslyšel.

Pevnost však žila dál. Její roboti ji automaticky udržovali po tisíciletí v pořádku. Svoji přítomnost prozrazovali pouze každých deset hodin vypouštěním horkého vzduchu z reaktorových sálů.

Rozkazy, které poslední arkonidský velitel naprogramoval počítači, přetrvávaly. Počítač hledal dál kontakt s inteligentními bytostmi a našel ho v podobě přátelství se zdejšími tuleni. Ti mu také řekli o naší lodi Good Hope. Velitel-počítač měl uloženo, že loď našeho typu nesmí napadnout, ale od samého počátku se s námi snažil nějak spojit. Pak s překvapením zjistil, že jsme za ním přišli sami. Zbytek už znáte."

Crest se uvelebil v křesle.

Jeho posluchači mlčeli. Pro příslušníky civilizace, jejíž psané dějiny nebyly starší pěti tisíc let, bylo tíživým zjištěním, že Crest hovoří o desetitisícileté historii odnože své vlastní civilizace jako o něčem banálním.

Rhodana jeho zpráva nijak neohromila. Zamyslel se nad zjištěním, že poprvé narazili na důkaz existence bájně Atlantidy - pevniny, která zanikla vinou přírodní katastrofy. Jinak nebylo možné Crestově zprávě porozumět. Usmíval se. Setkání s Arkonidany na Měsíci nebylo tedy jen technickým, ale i historickým přínosem. Tady někde budou detailní záznamy, které jednou provždy objasní existenci a zánik Atlantidy, i biblickou potopu.

¹ Viděl, jak Crest vstává, a přestal přemýšlet.

„Počítač," začal Crest znovu, „čekal osm tisíc let. Čekal na něco určitého. Čekal na velitele, na jehož mentální dispoziice by mohl být nastaven tak, aby poslouchal jenom jeho. Jak to vypadá, svého nového velitele už našel."

Odmlčel se, aby svým slovům dodal na důrazu. Jeho posluchači na něj hleděli poměrně bezradně.

Crestův tajuplný úsměv na-

značoval, že pro ně má překvapení - o koho šlo? Bylo přece pochopitelné, že si počítač musí vybrat někoho ze svých: buď Tho-ru, nebo Cresta.

„Vím, co si myslíte," usmíval se Crest. „Mýlíte se - a přece se nemýlíte. Mentální data všech členů posádky jsou počítači známa. Budoucí velitel této základny se v ničem neliší od Arkonida-nů, přestože je to pozemšťan: PERRY RHODAN!"

Rhodan potřeboval čas, aby se s překvapením vyrovnal. Ne že by nebyl přesvědčen o svých vlastních kvalitách - spíš ho zaskočily úvahy o důsledcích takové volby. Dokonce na chvíli uvažoval, zda o něm Crest počítači něco nenamluvil, ale pak si uvědomil, že to není prakticky možné.

Tím pádem se z Rhodana stal velitel - nebo samovládc - pevnosti, kde se na malém prostoru soustřeďovalo více síly a energie, než ve všech továrnách a výzkumných pracovištích celé Země. Pomocí zařízení této pevnosti byl schopen ničit celé sluneční soustavy a odehnat jakéhokoli nepřítele, pokud by nezaútočil s mimořádně silnou flotilou. Něco však pevnosti scházelo...

Thora tomu nechtěla uvěřit. Hned první hodinu po svém příchodu do pevnosti si dala přehrát sumární údaje o všech prostorách a pak šla hledat.

Několik hodin poté, kdy Rhodan dostal do rukou velení pevnosti, ji našel, jak společně s Bullem procházejí jeden ze skladů v nejvyšším patře pevnosti.

Thora byla bledší než obvykle, a když si Rhodan pomyslel, že to je jen hrdost, která jí brání projevit své emoce, pak vypadala smutně.

Rhodan k ní došel a položil jí ruku na rameno. Nebránila se.

„Hledáte marně," řekl vážně.

Thora věděla, co myslí.

„Já vím," hlesla.

„Proč se nepokusíte vidět věci tak, jak jsou? Kolonisté odletěli na všech lodích, které jim po katastrofě zůstaly. Nenechali tu ani jednu.

Všechno, co tu je, je pro mě úžasné, ale pro vás to nic neznamená. Vy tady nikde nenajdete loď, na které byste mohla překonat vzdálenost domů na Arkon."

mlčel a čekal, až se na něj podívá.

„Jste připoutána k Zemi," usmál se na ni. „A já se vynasnažím vám zdejší pobyt co nejvíce zpříjemnit. Chtěl bych se postarat, abyste se co nejrychleji vrátila domů. Ale i ten nejrychlejší způsob bude vyžadovat pár let času. Zatím se musíte spokojit s námi divochy..."

„Ale přestaňte s tím už!" přerušila ho. „Copak vy jste se nikdy v životě nezmýlil?!"